

«Από τη στάχτη
θα αναγευνηθεί
το Κ.Κ.Ε.»

N. Ζαχαριάδης



ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί
ενωθείτε!



Όργανο της Κ.Ε. της Οργάνωσης για την Ανασυγκρότηση του Κ.Κ.Ε.

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΒΕΡΑΝΖΕΡΟΥ 55 ΤΗΛ. 5241058 ΧΡΟΝΟΣ ΤΡΙΤΟΣ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 10 ΙΟΥΝΗ 1988 ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 69 — ΔΡΧ. 30

ΓΙΑ ΜΙΑ ΔΙΚΑΙΗ ΕΙΡΗΝΗ ΜΕ ΤΗΝ ΤΟΥΡΚΙΑ

ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΣΩΒΙΝΙΣΜΟ ΚΑΙ ΤΙΣ ΥΠΕΡΔΥΝΑΜΕΙΣ

Τι θέση λοιπόν πρέπει να πάρει η εργατική τάξη κι ο λαός μας απέναντι στην επίθεση Οζάλ; Πρέπει να σταθεί ενάντια της, πρέπει να ζητήσει το ξεπέταγμα του πρωθυπουργού μιας χώρας όπου ο φασισμός είναι στην εξουσία; Η μήπως πρέπει να θεωρηθεί αυτή την επίθεση σαν κάτι καλό επειδή έτσι δυναμώνουν οι παράγοντες της ειρήνης ανάμεσα στις δύο χώρες; Ποιά είναι η σχέση ανάμεσα σ' αυτές τις δύο πλευρές του ζητήματος;

Αυτά τα ερωτήματα πρέπει ν' απαντηθούν ακριβώς για να μπορέσει να χαρακτηρίσει μια σωστή γραμμή απέναντι στους πιο αντιδραστικούς κύκλους του τουρκοφάγου σοβινισμού από τη μια, αλλά και σ' αυτούς που ζητάνε να συμφιλιώσουν το λαό μας με τον τουρκικό φασισμό εμφανίζοντας την επίθεση Οζάλ σαν ευκαιρία προσέγγισης των δύο λαών, από την άλλη.

Τοποθετώντας έτσι το ζήτημα πιστεύουμε ότι πρέπει να καταπαιστούμε με τις εθνικές ελληνοτουρκικές διαφορές, με το ζήτημα της τουρκικής εισβολής στην Κύπρο και με τον φασισμό στην Τουρκία από μια γενικότερη σκοπιά.

Η αντίθεση στο Αιγαίο είναι μια μη ανταγωνιστική αντίθεση που γίνεται ανταγωνιστική μόνο κάτω από την επίδραση των δύο υπερδυνάμεων και πιο πολύ του ρωσικού σοσιαλϊμπεριαλισμού.

Έχουμε πει και επανάληψη ότι πρέπει αποσοδήσετε να αποφευχθεί ένας πόλεμος στο Αιγαίο. Εδώ θα πρέπει να επιστημονηθεί ότι τόσο το ζήτημα της υφαλοκρηπίδας όσο και το ζήτημα του εναερίου χώρου στο Αιγαίο είναι νομικά ζητήματα που μπορούν κάλλιστα να αντιμετωπισθούν μέσα στα πλαίσια των σχέσεων καλής γειτονίας ανάμεσα στις δύο χώρες. Η οριοθέτηση τόσο της υφαλοκρηπίδας όσο και του εναε-

ριου χώρου (ακόμα και της αιγιαλιτιάς ζώνης) δεν είναι μονοσήμαντα και de facto δοσμένα από το διεθνές δίκαιο στοιχία.

Ιδιαίτερα η υφαλοκρηπίδα οριοθετείται από το ίδιο το διεθνές δίκαιο στη βάση πάντα μιας διαπραγματεύσης και μιας συμφωνίας ανάμεσα σε δύο μέρη. Δεν είναι μια μονόπλευρη πράξη. Έχουμε διεξοδικά αναφερθεί σ' αυτό το ζήτημα σε φύλλο της εφημερίδας μας μέσα στην κρίση του Μάρτη του περασμένου χρόνου όπου είχαμε άλλωστε υποστηρίξει την άποψη ότι η ελληνική πλευρά, αντίθετα από τους ισχυρισμούς των ντόπιων σοβινιστών βριδίζεται πιο μακριά

από μια δίκαιη λύση. Η ελληνική θέση ότι τα ελληνικά νησιά έχουν πλήρες δικαίωμα στην υφαλοκρηπίδα δεν ευσταθεί. Μια σειρά ιστορικές νομικές αποφάσεις διεθνών δικαστηρίων σε ανάλογες περιπτώσεις δεν ευνοούν αυτή τη θέση. Από την άλλη μεριά οι Τούρκοι σοβινιστές τοποθετούν με ένα τέτοιο τρόπο τη θέση τους για την οριοθέτηση ώστε να προκαλείται χωρίς καμιά δικαιολογία μια διχοτόμηση του υποθαλασσιού χώρου του Αιγαίου. Με λίγα λόγια τραβάνε ένα σχοινί στην ακριβώς αντίθετη άκρη από εκείνη όπου το τραβάνε οι έλληνες σοβινιστές.

Σ' ότι αφορά τα όρια της θάλασσας και του αέρα αυτά τοποθετούνται **δυναμικά** στο διεθνές δίκαιο. Δηλαδή μπορεί η Ελλάδα να τα τοποθετήσει στα 12 μίλια, αλλά εκτείνονται αυτόματα ως εκεί. Μια τέτοια επέχταση των 12 μιλίων σ' όλα τα ελληνικά νησιά θα εκκλίνει ασφυγικά την διεξοδική της Τουρκίας στα νερά του Αιγαίου λες και αυτή η χώρα δεν έχει παράλια σ' αυτή τη θάλασσα! Η Ελλάδα όμως δεν έχει επεχτεί... ακόμα, είναι αλήθεια, την αιγιαλιτιά ζώνη των νησιών στα 12 μίλια. Όμως αυτό δεν τόχει κάνει όχι επειδή δεν το θέλει η Τουρκία αλλά επειδή το α-

ξιώνει η Ρωσία που θέλει ανενόχλητα να περνά τα πολεμικά της πλοία στο Αιγαίο. Αυτός είναι ο λόγος που το μόνο πράγμα που έχει κάνει η Ελλάδα είναι να επεχτεί τον εναερίο χώρο της στα 10 μίλια. Αυτό ενοχλεί την Τουρκία γιατί της κόβει τον εναερίο δρόμο προς το κεντρικό Αιγαίο, αλλά δεν έχει συναντήσει το βέτο της Ρωσίας. Έτσι έχουν γίνει. Τα 10 μίλια που δεν τα αναγνωρίζει η Τουρκία.

Γι' αυτό υπάρχει το παράδοξο η κυριαρχία μας στη θάλασσα να εχτείται στα 6 μίλια ενώ η κυριαρχία στον αέρα να εχτείται στα 10 μίλια. Όταν ακόμα οι Τούρκοι παραβιάζουν τον εναερίο χώρο μας, συμβαίνει ακριβώς αυτό: Τούρκοι παραβιάζουν τον εναερίο χώρο που εχτείται από τα 6 έως τα 10 μίλια έξω από τα νησιά. Γι' αυτούς δεν υπάρχουν 10, αλλά 6 μίλια εναερίου χώρου.

Είναι γεγονός πως αν δεν υπήρχαν ξενόδοιλες στρατοκρατικές και σοβινιστικές αστικές τάξεις στις δύο όχθες του Αιγαίου τα δύο αυτά «μειζονα» εθνικά προβλήματα θα είχαν λυθεί σε 10 λεπτά. Ο χειρότερος παράγοντας απ' όλους είναι η ξενόδοιλευία των δύο αστικών τάξεων που επιτρέπει και μάλιστα προωθεί τις επεμβάσεις των υπερδύ-

νάμεων στην περιοχή. Έχουμε ξαναπεί ότι η αμερικάνικη υπερδύναμη θέλει μια ειρήνη στο Αιγαίο προς την πλευρά της Τουρκίας, που είναι γι' αυτήν πολύ πιο ακριβή στρατιωτικά απ' ότι η Ελλάδα, ενώ η Ρωσία θέλει μια μόνιμη όξυνση στο Αιγαίο ανάμεσα στις δύο χώρες, ώστε να καταφέρει να διασπασεί το ΝΑΤΟ και να βάλει ποδι πρώτα στην Ελλάδα, πράγμα που τόχει σ' ένα σημαντικό βαθμό καταφέρει και στη συνέχεια στην Τουρκία.

ΟΧΙ ΜΟΝΟ Η ΤΟΥΡΚΙΑ ΑΛΛΑ ΚΑΙ Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΣΩΒΙΝΙΣΜΟΣ ΕΙΝΑΙ ΥΠΟΛΟΓΟΣ ΣΤΗΝ ΚΥ- ΠΡΟ

Στην Κύπρο υπάρχει τουρκική εισβολή. Εκεί υπάρχει το αδίκιο στην Τουρκία και το δίκιο στην Κύπρο. Το Κυπριακό είναι η έκφραση της χειρότερης πλευράς του τουρκικού σοβινισμού.

Ενώ όμως ο αντιτουρκισμός της Κύπρου είναι απόλυτα δίκαιος, ο αντιτουρκισμός της Ελλάδας που πατάει στην εισβολή δεν είναι για να υποστηριχθεί το δίκιο. Είναι γιατί η Ελλάδα εποφθαλμύισε την Κυ-

προ για τον εαυτό της. ΟΧΙ επειδή κάτι τέτοιο θα έκφραζε τις διαθέσεις του ελληνικού και του Κυπριακού λαού, αλλά επειδή ο ελληνικός σοβινισμός και ο αφάντος μεγαλοιδεατισμός θέλαν ένα ακόμα διαμάντι στο στέμμα τους. Το αδίκιο του ελληνικού σοβινισμού εκφράστηκε με δύο τρόπους ιστορικά: **Πρώτο:** με την άρνηση του να αποδεχθεί την ξεχωριστή κρατική οντότητα της νεαρής κυπριακής δημοκρατίας. **Δεύτερο:** με τις ωμότητες που διέπραξε ενάντια στην τουρκοκυπριακή μειονότητα και τις τρομαχτικές σφαές που έβαλε γενικότερα ανάμεσα στις δύο κοινωνίες.

Όμως και εδώ δεν φτάνει οι δύο σοβινισμοί για να φτάσουμε στην εισβολή και τη διχοτόμηση. Χρειάστηκε κι ο ιμπεριαλισμός. Αυτός μάλιστα στην περίπτωση της Κύπρου έπαιξε τον αποφασιστικό ρόλο. Είναι χαρακτηριστικό το γεγονός ότι εκείνος που ξεκίνησε να καλλιεργεί και κατάφερε να διασπάσει βαθιά τις δύο εθνότητες της Κύπρου ήταν ο Τσαρισμός στα 1804. Μετά πήρε την σκυτάλη ο Εγγλέζικος ιμπεριαλισμός στη συνέχεια ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός και τώρα οι δύο υπερδυνάμεις. Η Γ-
ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛ. 5

ΟΙ ΕΡΓΑΤΕΣ ΣΤΗ Ν/Ζ ΠΕΙΡΑΙΑ ΑΠΟΧΤΗΣΑΝ ΤΗ ΔΙΚΙΑ ΤΟΥΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

Κυκλοφόρησε η «Φωνή του ΕΡΓΑΣ»

Η φωνή του ΕΡΓΑΣ



ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΟΥ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΑΓΙΝΙΣΤΙΚΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ

Γραφείο Βαλσαμίου 1 Τηλ. Κέντρο Τηλ. 4814203

ΧΡΟΝΟΣ 1ος - ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 1 - ΙΟΥΝΗΣ 1988 - ΔΡΑΧ. 30

ΟΧΙ ΑΛΛΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΑΙΜΑ!

Κυκλοφόρησε και διακινείται στην επισκευαστική ζώνη του Πειραιά, η «Φωνή του ΕΡΓΑΣ». Η εφημερίδα του ΕΡΓΑΣ έγινε δεκτή με ενθουσιασμό και ξεπέρασε με το πρώτο πουλήμα μόνο στη μια πόλη του Περάματος, τα 100 φύλλα. Αυτό είναι μια σημαντική επιτυχία μέσα στις συγκεκριμένες συνθήκες του τεράστιου χώρου της Ζώνης και της περιόδου του καλοκαιριού που κόβουν οι δουλειές.

Οι συναγωνιστές του ΕΡΓΑΣ, αισιοδοξούν να ξεπεράσουν τα 500 φύλλα! Αυτός ο στόχος θα είναι ένα τεράστιο ποσοτικό άλμα στην δουλειά του ΕΡΓΑΣ. Παρά του ότι δεν έχουμε ακόμα μια πιο ολοκληρωμένη εικόνα για την γνώμη των εργατών πάνω στο περιεχόμενο της εφημερίδας, εν τούτοις οι πρώτες συζητήσεις δείχνουν πως οι συνάδελφοι βλέπουν στη «Φωνή του ΕΡΓΑΣ», το νέο και την ελπίδα για την ανασυγκρότηση του συνδικαλιστικού κινήματος στη Ζώνη. Ένας συνάδελφος είπε χαρακτηριστικά σε έναν συναγωνιστή μας: «Τώρα θα τους αλλάξουμε τα φώτα».

Η ύλη της εφημερίδας στηρίζεται σε έναν μεγάλο βαθμό σε ανταποκρίσεις των ίδιων των συνάδελφων, που παρουσιάζουν ανάγλυφα την άγρια εκμετάλλευση των εργατών της Ζώνης από την εργοδοσία.
ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛ. 2

Ο ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΣ ΚΙΝΔΥΝΟΣ ΣΤΟ ΚΙΝΗΜΑ ΤΩΝ ΚΑΘΗΓΗΤΩΝ Η ΥΠΟΝΟΜΕΥΣΗ

Οι καθηγητές θα αντισταθούν μέχρι το τέλος!

Πως θα σβήσουν τη φωτιά; Το γράψαμε στο προηγούμενο μας φύλλο τι πάθαν οι ρεβιζιονιστές του ψευτοΚΚΕ αλλά και η ΝΔ και το ΠΑΣΟΚ με την απεργία των καθηγητών. Αυτοί υπολόγισαν σε μια ελεγχόμενη φωτίτσα και προκάλεσαν πυρκαγιά. Προκάλεσαν την πρώτη μεγάλη πραγματική απεργία των τελευταίων χρόνων. Αυτή έκαψε το ΠΑΣΟΚ ιδιαίτερα την ΠΑΣΚΕ, έχει τσουρουφλίσει τα μαλλιά του ψευτοΚΚΕ και απειλεί σοβαρά τη ΝΔ. Όλοι αυτοί οι πολιτικοί απατεώνες τρέχουν πυρετώδεια να τη σβήσουν και στίβουν το μαυλό τους για να βρουν τον τρόπο.

Βρήκαν τη μέθοδο να κόβουν σιγά - σιγά το αίτημα της απεργίας, το εικοσαχίλιαρο. Στην αρχή ψιθυρίζουν ότι έγινε 16.500 γιατί είχε μεσολάβησει δήθεν το διορθωτικό του Φλεβάρη και τώρα το κατέβασαν στις 11.000. Αυτό το κόλπο δεν είναι πολύ καλό, κάθε τόσο οι απεργοί τους ρωτάνε αν είναι αλήθεια ότι κατέβασαν το αίτημα. Κι αυτοί λένε: «ΟΧΙ, κάνουμε ελιγμό». Οι απεργοί τους κοιτάνε καχύποπτα τους έχουν υπό παρακολούθησή. Τις τελευταίες μέρες τους παρακολουθούν πιο στενά γιατί βγήκαν οι δύο αρχηγοί Μητσοτάκης - Φλωράκης κι είπαν ο πρώτος ότι οι απεργοί ζητάνε πάρα πολλά κι η οικονομία δεν αντέχει κι ο δεύτερος έκανε από το βήμα της Βουλής την πιο απλή και προβοκατόρικη τοποθέτηση που έχει κάνει ποτέ του το ψευτοΚΚΕ ενάντια σε απεργία. Είπε πως το κόμμα δεν καλύπτει πολιτικά την απεργία επ' όσον θα οδηγήσει σε ματαίωση των εξετάσεων.

Όλα τα μέλη, οπαδοί του ψευτοΚΚΕ μέσα στην απεργία κοκκάλωσαν, κι όλοι κύτταξαν προς τους ηγέτες της ΔΕΕ (της συνδικαλιστικής παράταξης του ψευτοΚΚΕ). Τότε αυτοί άρχισαν να διαρρέουν το εξής προς τη βάση τους ότι πάνω απ' όλα είναι αγωνιστές και ότι δεν θα διστάσουν να έρθουν σε σύγκρουση με την ηγεσία τους. Αυτό είναι ένα απελατιμένο ψέμμα. Η πράξη μετράει και η πράξη τους είναι 100% ψευτοΚΚΕ. Είναι η εξειδίκευση της

γραμμής του απιστήματος στις συγκεκριμένες συνθήκες της απεργίας. Αν βγουν και πουν ξαφνικά: Πάρτε 4000 αύξηση και τελειώνετε θα γκρεμιστούν σε λίγα δευτερόλεπτα. Έτσι σπάνε την απεργία σιγά - σιγά πατώντας στα νύχια. Κάποια στιγμή όμως κάπου θα σκοντάψουν και θα κάνουν μεγάλο θόρυβο. Μέχρι τα τότε τους στηρίζει η ταχτική: εμφάνιση αγωνιστή, δράση απεργοσπάστη. Σ' αυτό τους βοήθησε πολύ ο δικηγόρος που άκουσε τη μήνυση ενάντια στο Σωματείο. Γιατί αυτοί συγκέντρωσαν τις προσπάθειες τους ενάντια στην καταστολή ώστε ανενόχλητοι να υπονομεύουν το αίτημα.

Αυτό δεν εμπόδισε όμως την επόμενη μέρα να σηκωθεί ένας καθηγητής που ποτέ του δεν είχε μιλήσει και να πει μέσα στην Α' ΕΛΜΕ Πειραιά μπροστά σε 600 άτομα: «Βάζω μέσα σ' αυτή την αίθουσα να ψηφίσουμε ότι η ηγεσία της ΟΛΜΕ είναι ανίκανη». Με συνασπισμένες όλες τις παρατάξεις ενάντια του το ψήφισμα πήρε το 30% των ψήφων. Και αυτό πριν εκδηλώσουν οι ηγέτες αυτοί τις πραγματικές τους διαθέσεις.

Αντί για άλλο αναλυτικότερο άρθρο για την απεργία και την πάλη των γραμμών σ' αυτήν παραθέτουμε προκήρυξη της παράταξης της ΟΑΚΚΕ στους καθηγητές, της Αριστερής Κίνησης, που μοιράστηκε στη μεγάλη πορεία της Τρίτης 7.6.88 και βρήκε θερμή ανταπόκριση.
Συνάδελφοι,
Το απεργιακό μας κίνημα αυτή την ώρα δέχεται δύο λογίων χτυπήματα. Το ένα είναι εξωτερικό και προέρχεται από την κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ. Το χτύπημα αυτό έχει, κυρίως πολιτικό, αλλά και κατασταλτικό χαρακτήρα. Πρόκειται για την
απειλή να βγει παράνομη η απεργία μας μεσ' από τη χρησιμοποίηση ενός αντιδραστικού, που εμφανίζεται ως δήθεν αναγνωρισμένου πατέρα. Αν αυτό το συνδυάσουμε με την επίσημη κυβερνητική θέση για επιμονή στην πολιτική της πείνας,
ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛ. 4

Εχτιμήσεις από το Απεργιακό Κίνημα

ΝΑ ΔΥΝΑΜΩΣΕΙ Ο ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΤΟ ΨΩΜΙ

Γράφουμε στο προηγούμενο φύλλο της εφημερίδας, ότι το κάθε κόμμα του ιμπεριαλισμού και της αστικής τάξης, προσπαθεί να χρησιμοποιήσει την αγανάκτηση των εργαζομένων απέναντι στην πολιτική της πείνας, για τους δικούς του σκοπούς.

Οι τελευταίες εξελίξεις στο απεργιακό κίνημα επιβεβαίωσαν αυτή την εχτιμηση αλλά και έδειξαν ανάγλυφα τα πραγματικά πολιτικά μέτωπα στη χώρα και την αντερρατική συνωμοσία των τριών μεγάλων αστικών κομμάτων, του ψευτο - ΚΚΕ, του ΠΑΣΟΚ και της ΝΔ.

ΠΩΣ ΞΕΚΙΝΗΣΑΝ ΟΙ ΑΠΕΡΓΙΕΣ

Μετά από δυο χρόνια επιβολής του φασιστικού νόμου για την απαγόρευση των αυξήσεων, έμπαινε επί τάπητος το ζήτημα της υπογραφής των συλλογικών συμβάσεων εργασιών.

Οι εργάτες και οι εργαζόμενοι έβγαλαν μέσα απ' αυτή την διετία, αλλά και από τα προηγούμενα χρόνια της λιτότητας, με το μεροκάματο και τον μισθό κατεβασμένο κατά πολύ κάτω από το ανεκτό όριο μιας ανθρώπινης διαβίωσης.

Το πρόβλημα της πείνας για όλο τον εργαζόμενο λαό ήταν το κύριο ζήτημα μέσα στο συνδικαλιστικό κίνημα.

Αυθόρμητα μέσα στους εργάτες και στους εργαζόμενους διαμορφώνεται ένα κεντρικό αίτημα: Αύξησης πάλι στα μεροκάματα.

Αυτό είναι το πιο επικίνδυνο ζήτημα για ολοκλήρωση την αστική τάξη και την κυβέρνηση, που απειλεί την εισοδηματική της πολιτική. Πρέπει λοιπόν και αρχή να χτυπηθεί και να τσακιστεί κάθε φωνή και προσπάθεια μέσα στο εργατικό κίνημα που προτάσει την αύξηση σαν το κύριο ζήτημα στις διεκδικήσεις.

Σ' αυτό και τα τρία μεγάλα κόμματα της αστικής τάξης είναι ενωμένα.

Ο Παπανδρέου στη συζήτηση στη Βουλή για τον προϋπολογισμό ανακοινώνει κάποιες ψευτο - αυξήσεις, για να πάρει τα συγχρητηρία του Φλωράκη, ενώ η συνδικαλιστική γραφειοκρατία του μπλοκ της νέας δεξιάς (ψευτο - ΚΚΕ - ΠΑΣΟΚ) αναλαμβάνει να υπογράψει όλες τις συλλογικές συμβάσεις στον ιδιωτικό τομέα αυστηρά μέσα στα πλαίσια της ληστικής εισοδηματικής πολιτικής. Οι Ομοσπονδίες Μεταλλού, Κλωστοϋφαντουργών, Ιματισμού κ.λπ., που ελέγχει το ψευτο - ΚΚΕ, μετά από μερικές 2ωρες στάσεις για την «τιμή των όπλων», υπογράφουν ή μια μετά την άλλη, Όπου οι εργάτες αντισηκώνονται, όπως για παράδειγμα οι μεταλλεργάτες της Επισκευαστικής Ζώνης στον Πειραιά, το ψευτο - ΚΚΕ επιστρατεύει όλες τις δυνάμεις του για να σπάσει τις αγωνιστικές διαθέσεις μετά από μερικές μέρες απεργίας.

Το μετωπο εδώ είναι αρραγές και με την ΝΔ. Και αυτό μιας και οι απεργίες εδώ και οι διεκδικήσεις στρέφονται ενάντια στο ιδιωτικό βιομηχανικό κεφάλαιο, δηλαδή στα αφεντικά της.

Στην πάλη αυτή, το ρωσόφιλο μπλοκ έχει μια σημαντική πολιτική νίκη. Είναι το φάγωμα, ενός βασικού φορέα της «δεξιάς στροφής», του Σημίτη.

Αυτό είναι αρκετό για αυτό το μπλοκ που και εδώ εξασφαλίζει την σημαχία με τη Ν.Δ., για να σταματήσει τις 24ωρες ψευτο - απεργίες που έκανε το προηγούμενο διάστημα.

Όμως αυτή του η νίκη δεν μένει χωρίς απώλειες. Το ψευτο - ΚΚΕ γάνει ότι του είχε μείνει μέσα στο βιομηχανικό ιδιαίτερα προλεταριάτο, μαζικά οι εργάτες του γυρίζουν την πλάτη. Αυτό έχει μια σημαντική αντανάκλαση μέσα στις γραμμές του. Εκεί οξύνονται σημαντικά οι αντιθέσεις και μια σειρά από εργατικές του οργανώσεις αδρανοποιούνται.

Αυτό είναι το ένα. Το άλλο είναι ότι πεθαίνουν οι διασπαστικές 24ωρες ψευτοαπεργίες. Οι εργαζόμενοι τους γυρίζουν μαζικά την πλάτη, παύουν να υποκρίνουν στις συνδικαλιστικές γραφειοκρατίες του ΕΚΑ και των Ομοσπονδιών.

Είναι φανερό πως γίνεται επιταχτική η ανάγκη για την ανασυγκρότηση του εργατικού ταξικού συνδι-

καλιστικού κινήματος. Το έδαφος είναι εξαιρετικά πρόσφορο. Εκεί που δρουν οι δυνάμεις του ταξικού επαναστατικού συνδικαλισμού γνωρίζουν ανάπτυξη.

Υπάρχουν όμως και οι συλλογικές συμβάσεις στον ευρύτερο δημόσιο τομέα. Εδώ τα πράγματα είναι πιο περίπλοκα, μιας και οι πολιτικοί στόχοι των διαφόρων τμημάτων της αστικής τάξης περιπλέκονται.

Έτσι η Ν.Δ. συγκεντρώνει εδώ τα πυρά της, ενάντια στο κράτος που δεν είναι στα χέρια της, για να δημιουργήσει πολιτική κρίση και να προβάλλει το σύνθημα της «ελλογής τώρα».

Το ρωσόφιλο μπλοκ βρίσκεται σε πιο άνετη θέση για να χτυπήσει μερικούς «εργοδότες - υπουργούς», άμεσους φορείς της δεξιάς στροφής, αυτούς δηλαδή που αρνούνται την ψευτο - απλή αναλογική του και την εγκαθίδρυση στην Κυβέρνηση του ρωσόφιλου μπλοκ. Οι κινητοποιήσεις είναι επιλεκτικές: Στόχος Τρίτης, Μπαντουβάς.

Αφού αποτυγχάνουν να χτυπήσουν τον Τρίτη με τους φοιτητές και τους μαθητές ξεσηκώνουν τους καθηγητές. Ο Τρίτης πέφτει. Άλλη μια νίκη του ρωσόφιλου μπλοκ.

Όμως οι καθηγητές οι οποίοι ξεσηκώνονται ζητούν ΑΥΞΗΣΕΙΣ. Αυτό βάζει μεγάλα εμπόδια σ' όλα τα κόμματα της αστικής τάξης. Θα αναφερθούμε όμως σ' αυτό σε επόμενο σημείο του άρθρου.

Έχουμε όμως τις συλλογικές συμβάσεις σε τρεις τουλάχιστον βασικούς χώρους με συνδικαλιστική παράδοση: ΔΕΗ, ΕΑΣ, και ΟΤΟΕ.

Εδώ οι εργαζόμενοι θέλουν αυξήσεις. Η συνδικαλιστική γραφειοκρατία πρέπει να σπάσει αυτή την απαίτηση. Αυτή είναι η πρώτη της δουλειά. Όχι όμως η μοναδική πρέπει να χτυπηθεί και η «δεξιά στροφή». Και δεν είναι μόνο ο Μπαντουβάς. Όταν ο Ραυτοπούλος υπέγραψε, χωρίς αντίδραση, με το ΣΕΒ το κουρελόχαρτο που είναι «Εθνική Συλλογική Σύμβαση Εργασίας», μέσα σ' αυτό υπήρχε μια παράγραφος, που έλεγε πως από τότε και για τα επόμενα χρόνια θα καθορίζονται με το σύστημα της παραγωγικότητας. Αυτό που λένε «μεριτ - σύστημα». Ένα σύστημα αμοιβών, παλιό κόλπο των καπιταλιστών, που διασπάει τους εργάτες, αυξάνει στο έπακρο τον ανταγωνισμό ανάμεσά τους και σε φοβερό βαθμό την εντατικοποίηση. Ενώ παράλληλα σε ένα μεγάλο βαθμό διαλύει η καλύτερα στερεί στο συνδικαλιστικό κίνημα την πάλη για τις οικονομικές διεκδικήσεις, σαν τάξη ενάντια σε τάξη.

Ο ΣΕΒ είχε ζητήσει τότε να εφαρμόσει αυτο το σύστημα και αρχήν στο δημόσιο, πράγμα που είχε δεχτεί η κυβέρνηση. Έτσι λοιπόν σ' αυτές τις συμβάσεις έμπαινε το ζήτημα του «μεριτ - σύστημα». Καλύτερα, έμπαινε το ζήτημα της ενότητας της δεξιάς στροφής με τον ΣΕΒ. Μια ενότητα που έπρεπε για το ρωσόφιλο μπλοκ να σπάσει για να αποδυναμωθεί η «δεξιά στροφή».

Αυτός ήταν ο δεύτερο στόχος της στην πάλη για τις συλλογικές συμβάσεις.

Ούτε στη ΔΕΗ, ούτε στην ΕΑΣ, ούτε στην ΟΤΟΕ πρόβαλλαν ΣΑΝ ΚΥΡΙΑ τα οικονομικά αιτήματα.

Γι' αυτό και οι απεργίες αυτές δεν ξεκίνησαν αποκλειστικά κάτω από την πίεση της βάσης. Ο κόσμος συμμετείχε σ' αυτές πιο μαζικά και πιο αγωνιστικά από κάθε άλλη φορά, γιατί έβγαζε την μεγάλη του αγανάκτηση, ενάντια στην Παπανδρέϊκή πολιτική της πείνας. Όμως δεν καθόριζε αυτό την πορεία και τα αιτήματα των απεργιών.

Αυτό φάνηκε ιδιαίτερα στο στα-



μάτημα τους.

ΠΩΣ ΣΤΑΜΑΤΗΣΑΝ ΟΙ ΑΠΕΡΓΙΕΣ

Ας δούμε κάθε μια απ' αυτές:

Στη ΔΕΗ: 18 μέρες κρατάει η απεργία. Μια απεργία που κατά κύριο λόγο την κράτησαν στα χέρια τους οι βιομηχανικοί εργάτες της ΔΕΗ, ιδιαίτερα με τον ηρωισμό τους οι εργάτες της Σερφικιάς. Για πρώτη φορά επιβάλλουν περικοπές φορτίων. Κάτι που ήταν έξω από τις διαθέσεις της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας της ΓΕΝΟΠ. Οι εργάτες θέλουν βασικά αυξήσεις. Η συνδικαλιστική γραφειοκρατία βάζει σαν κεντρικό ζήτημα την ίδια την υπογραφή της σύμβασης σαν θεσμό, ενάντια στο «μεριτ - σύστημα». Η κυβέρνηση δίνει συνολικά στην αρχή αυξήσεις ύψους 4,8% περίπου αρκεί να δεχθεί η ΓΕΝΟΠ το «μεριτ - σύστημα». Πως σταμάτησε αυτή η απεργία; Με παρέμβαση του Γεννημάτα, υπογράφεται η σύμβαση γρήγορα - γρήγορα μένοντας στο ίδιο ύψος των αυξήσεων που από πριν έδινε η κυβέρνηση.

Και μάλιστα όχι πάνω στο βασικό μισθό αλλά με διάφορες επιδοματικές μορφές.

Ο ΣΕΒ αντιδρά σ' αυτή την συμφωνία και για να μαλακώσει «διοχετεύεται» από την κυβέρνηση στον τύπο η πληροφορία πως ο Γεννημάτας κινήθηκε μόνος του και δεν θα του επιτραπεί να ξαναμπλεχτεί σε απεργίες! Δεν προλαβαίνει όμως να κλείσει η συμφωνία και η διοίκηση της ΔΕΗ υπαναχωρεί στο ύψος των αυξήσεων. Αρχίζει δηλαδή το κουτούρεμα της ήδη κουτούρεμένης αύξησης.

Η ΓΕΝΟΠ δεν αντιδρά.

Στην Ε.Α.Σ.: Εδώ από την αρχή το αίτημα των αυξήσεων είναι χτυπημένο. Και αυτό λόγω των φιλο - ψευτοΚΚΕ συσχετισμών μέσα στο Δ.Σ. των εργαζομένων. Δύο είναι τα βασικά αιτήματα: Σύνταξη στα 58 χρόνια, και 37,5 ώρες δουλειάς τη βδομάδα. Παράλληλα σαν «κράχτης» για τους εργαζόμενους υπάρχουν η ενσωμάτωση της ψευτο - ΑΤΑ (1,2%) στο βασικό. Το ψευτο - ΚΚΕ έχει εδώ σαν πολιτικό στόχο τον Μπαντουβά και προωθεί μια μορφή όχι παρατεταμένου αγώνα, αλλά στάσεων 2 - 3 ώρες την βδομάδα.

Ο Παπανδρέου στο Ηράκλειο καλεί τους εργαζόμενους στην ΕΑΣ να σταματήσουν την απεργία και αυτός σαν αντάλλαγμα θα δώσει πιο δίκαιο εκλογικό νόμο. Μετά από λίγες μέρες η Ν.Δ. καταθέτει την πρόταση μομφής στη Βουλή.

Το μετωπο τώρα αλλάζει. Η απεργία στην ΕΑΣ πρέπει αμέσως να σπάσει. Το ίδιο βράδυ, ξημερώματα, ο Γεννημάτας μαζί με τον Κωστόπουλο σπάνε την απεργία, χωρίς να ικανοποιηθεί κανένα αίτημα. Αντί για σύνταξη στα 58 γίνεται συμφωνία μετά τα 57 χρόνια οι οδηγόι να χρησιμοποιούνται σε άλλα πόστα, αντί για 37,1/2 ώρες δουλειάς, να πάρουν 7 παραπάνω ρεπό το χρόνο και αντί για ενσωμάτωση της ΑΤΑ στο βασικό να πάρουν ένα διορθωτικό 2% και ένα 0,75%, ποσό ασήμαντο για τις ανάγκες των εργαζομένων.

Αυτή η συμφωνία φρενάρει και τις απεργίες στα τρόλλεϊ και στον ηλεκτρικό.

Στην ΟΤΟΕ: Και στις τράπεζες, το ζήτημα ήταν η υπογραφή της

σύμβασης. Όμως εδώ δεν έγινε καμιά απεργία. Και αυτό γιατί η 48ωρη που είχε αναγγελθεί συνέπεσε με την πρόταση μομφής της Ν.Δ., ΠΑΣΟΚ και ψευτο - ΚΚΕ συμφώνησαν με τον Γεννημάτα και τις διοικήσεις των Τραπεζών στο να υπογράψουν σύμβαση και όχι «μεριτ - σύστημα». Μια σύμβαση όμως που δεν ξεφεύγει από τις αρχικές προτάσεις της Κυβέρνησης. Συμφωνήθηκε καταβολή 40.000 σαν βοήθημα επ' άπαξ, 5.000 όρχ, δηλαδή πάνω από αυτό που έδινε στην αρχή η κυβέρνηση. Όπως και διορθωτικό 4,3%, έναντι 3,8% και μερικές ελάχιστες ακόμα αυξήσεις στα οικογενειακά επιδόματα.

Σε ένα μέσο δηλαδή μισθό 70.000 όρχ, 3.500 όρχ αύξηση και αυτό μιχαλά! Όμως αυτή η συμφωνία συνάντησε την αντίσταση των ανεξάρτητων (Πουλαρικά) που ζητούσαν αύξηση 30%, αλλά και της Ν.Δ. που έβλεπε το σταμάτημα των απεργιών να τις χαλάει το πολιτικό κλίμα της.

Η ΠΡΟΤΑΣΗ ΜΟΜΦΗΣ

Όπως φαίνεται μέσα από τα ίδια τα γεγονότα υπάρχει μια ενόχτηση και μια άγρια πάλη ανάμεσα στα κόμματα της αστικής τάξης. Ενώνεται στην πραγματικότητα ενάντια στο αίτημα των πραγματικών αυξήσεων στους μισθούς και τα μεροκάματα. Όμως υπάρχει έντονη πάλη ανάμεσα τους, για το ποιος θα χρησιμοποιήσει το εργατικό κίνημα. Αυτό φάνηκε ολόκαθαρα με την πρόταση μομφής της Ν.Δ. Και εκεί φάνηκαν τα πραγματικά μέτωπα.

Όσο το ψευτο - ΚΚΕ τραβούσε την Ν.Δ. σε μια γραμμή χτυπήματος επί μέρους υπουργών της κυβέρνησης, υπήρχε η ενόχτηση μεταξύ τους. Από την στιγμή που η Ν.Δ. προσπαθεί να χρησιμοποιήσει το απεργιακό κίνημα για να φέρει όλη την κυβέρνηση με την πρόταση μομφής, το ψευτο - ΚΚΕ ενώνεται με το ΠΑΣΟΚ, ιδιαίτερα με την φιλορωσική φράξια (Γεννημάτα) και σπάει τις απεργίες. Το αντιδεδιγημένο κυριαρχεί. Η Ν.Δ. μένει μετέωρη. Η μία μετά την άλλη σταματάνε οι απεργίες σε μια νύχτα.

Όμως υπάρχει ένα μεγάλο αγκάθι που χαλάει σε όλους τα σχέδια. Αυτό είναι η απεργία των καθηγητών. Μια είναι η μέγιστη της διαφορά από όλες τις άλλες: Το οικονομικό αίτημα της αύξησης των 20.000 όρχ, πάνω στο βασικό μισθό.

Και αυτό το αίτημα δεν έχει καμιά σχέση με το 2,75% του ΕΑΣ, ούτε το 5% της ΟΤΟΕ ή της ΔΕΗ. Είναι μια πραγματική αύξηση, δεμένη με έναν μεγάλο απεργιακό αγώνα διαρκείας που τον επέβαλλε η βάση, ενάντια στις προτάσεις της ΟΛΜΕ για 4ετηρήμην απεργία.

Εδώ το μετωπο μετατίθεται στο να σπάσει η όχι η εισοδηματική πολιτική. Στην μια πλευρά βρίσκεται ο όλος ο λαός, στην άλλη η αστική τάξη και τα κόμματα της.

Και αυτοί οι εχθροί δεν κθόνονται αμέτοχοι. Χτυπούν με κάθε τρόπο στην καρδιά. Στο ίδιο το οικονομικό αίτημα. Ο Μητσοτάκης δηλώνει πως οι καθηγητές ζητούν ελάττωμα και η ΟΛΜΕ δεν το διαψεύδει.

Ο Φλωράκης ακόμα και πρόσφατα μέσα στη συζήτηση στην Βουλή λέει: «Εμείς θα σας υποστηρίξουμε στον αγώνα σας. Σε ένα πράγμα δεν θα σας καλύψουμε πολιτικά. Στην απεργία που θα έχει σαν αποτέλεσμα την ματαιώση των εξετάσεων».

Και όλοι μαζί στην ΟΛΜΕ καταβασαν χωρίς συνέλευσας το αίτημα στις 11.000 όρχ, ενώ έχουν κόψει κάθε προπαγάνδα πάνω στις οικονομικές διεκδικήσεις, μιλώντας γενικά για «αναβάθμιση της παιδείας».

Όλη τώρα η αντίδραση μανιασμένα θα πέσει πάνω στην απεργία των καθηγητών, με στόχο να υπάρξει αύξηση πάνω από το 5%. Εκεί δίνεται η μάχη και εκεί κρίνονται τα στρατόπεδα.

ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΤΟ ΨΩΜΙ

Ακόμα και αν καταφέρουν και αυτό λόγω των συσχετισμών, να σπάσουν την απεργία των καθηγητών, δεν θα μπορούσαν με τίποτα να καλύψουν την αγανάκτηση όλου του εργαζόμενου λαού.

Η πολιτική της πείνας είναι καταδικασμένη μέσα στο λαό!

Μαζί της είναι καταδικασμένες και όλες εκείνες οι δυνάμεις που την στηρίζουν και που κοροϊδεύουν τους εργαζόμενους: Κανένας αγώνας δεν πηγαίνει χαμένος, έτσι και αν νικήσει.

Μπορεί να έσπασαν μερικές απεργίες ή μπορεί αβριο να σπάσουν

την μεγάλη απεργία των καθηγητών. Όμως υπάρχουν οι εργαζόμενοι που μέσα απ' αυτούς τους αγώνες, μέσα από τη μεγάλη τους συμμετοχή, είδαν πιο καθαρά τους εχθρούς τους. Πήραν μεγαλύτερη εμπειρία και γνώση.

Ετοιμάζονται έτσι και ωριμάζουν εκείνες οι συνθήκες για ένα πιο συνειδητό απεργιακό κίνημα, για ένα μαζικό εργατικό ξέσπασμα ενάντια στην πείνα και στην εξαθλίωση.

Ένα κίνημα που πάνω στην σημαία του θα γράφει ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΕΣ ΑΥΞΗΣΕΙΣ, 20.000 ΠΑΝΩ ΣΕ ΟΛΑ ΤΑ ΜΕΡΟΚΑΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΜΙΣΘΟΥΣ.

Μόνο ένα τέτοιο απεργιακό κίνημα με ένα μεγάλο πανεργατικό αίτημα μπορεί να αντισταθεί στα σχέδια των διαφόρων τμημάτων της αστικής τάξης και του ιμπεριαλισμού, να κρατήσει την δικιά του ανεξάρτητη ταξική οργάνωση.

Ένας πρέπει να είναι ο άμεσος πολιτικός στόχος: Να τσακιστεί η πολιτική της πείνας και της εξαθλίωσης.

Σ' αυτή την κατεύθυνση πρέπει να δουλεύουν όλοι οι πρωτοπόροι συνδικαλιστές μέσα στο εργατικό κίνημα.

Κυκλοφόρησε η «Φωνή του ΕΡΓΑΣ»

ΣΥΝΧΕΙΑ ΑΠΟ ΣΕΛ. 1

Οι ανταποκρίσεις αυτές πλαισιώνονται από ένα άρθρο ανάλυση πάνω στον συγκεκριμένο χαρακτήρα αυτής της εργοδοσίας και της πάλης των γραμμών ενάντια στις απόψεις των άλλων παρατάξεων και ιδιαίτερα της ΕΣΑΚ.

Ακόμα σ' αυτό το φύλλο υπάρχουν οι θέσεις του ΕΡΓΑΣ και οι προτάσεις του για τις αιτίες και την πρόληψη των λεγόμενων «ατυχημάτων», την πιο μεγάλη μαστίγα της Ζώνης.

Σ' αυτό το πρώτο φύλλο, η «Φωνή του ΕΡΓΑΣ» ξεκίνησε μια καμπάνια για το οργάνωση των συναδέλφων στον ΕΡΓΑΣ, με μια σειρά άρθρα ανάλυσης του καταστατικού. Σ' αυτό το φύλλο αναλύεται η σχέση της πολιτικής με τους οικονομικούς αγώνες, ένα άρθρο πάλης ενάντια στον οικονομισμό, και τον αναρχοσυνδικαλισμό.

Τέλος ένα άρθρο για την σημασία της υποστήριξης της απεργίας των καθηγητών συμπληρώνει την οχτασέλιδη έκδοση.

Αυτό είναι το πρώτο φύλλο της «Φωνής του ΕΡΓΑΣ».

Η Συντακτική Επιτροπή της «Νέας Ανατολής» εύχεται καλούς αγώνες και να τα χιλιάσει!

Ο ΕΡΓΑΣ ΚΑΘΟΔΗΓΕΙ ΝΙΚΗΦΟΡΑ ΜΙΑ ΑΠΕΡΓΙΑ

Παράλληλα με την δουλειά για την έκδοση και την διακίνηση της εφημερίδας του, ο ΕΡΓΑΣ μπαίνει ενεργά στη πάλη για την υπερασπίση των συμφερόντων των μεταλλεργατών. Προσφορά παράδειγμα η απεργία στον εργοδότη Καταπόδη.

Αυτός ο εργοδότης έχει βεβαρημένο παρελθόν στην εξαστάση των εργατών που παίρνει στη δουλειά του όταν κλείνει δουλειές με τους εφοπλιστές.

Η πρώτη και μόνη απάτη του είναι να δίνει λίγα - λίγα τα λεφτά που χρωστάει στους συνάδελφους ότα γυρίζουν από ταξίδια. Και εκεί ενώ το συνολικό χρέος κυμαίνεται από 200 χιλιάδες και πάνω στον κάθε συνάδελφο αυτός δίνει κάθε βδομάδα 10 - 20 χιλιάδες ή και καθόλου. Ένα δεύτερο είναι ότι χρωστάει σε πολλούς συνάδελφους ακόμα το δόρο του Πάσχα. Όμως δεν του έφταναν αυτά αποφάσεις να βάλει κι άλλο μέσα τους εργάτες.

Έτσι πρόσφατα την περασμένη Παρασκευή, μέρα πληρωμής, άφησε απλήρωτους τους 100 και πάνω συνάδελφους που δουλεύουν σε δυο πλοία που επισκευάζει, (το ίδιο είχε κάνει πριν δυο μήνες) με την υποσχέση ότι θα τους πληρώσει την Δευτέρα.

Όμως τη Δευτέρα το μεσημέρι εξαφανίστηκε από το μαγαζί του ώστε να μην έρθει αντιμέτωπος με τους εργάτες όταν αυτοί έβλεπαν ότι έπαιρναν τα μισά μεροκάματα.

Η αγανάκτηση των εργατών ύστερα από αυτή τη νέα απάτη ήταν μεγάλη. Την άλλη κιόλας μέρα όσοι δουλεύουν στο καράβι «Φιλοθέη» συγκεντρώθηκαν έξω από το μαγαζί για να αποφασίσουν τι θα κάνουν. Οι συναγωνιστές του ΕΡΓΑΣ που δουλεύουν στο Καταπόδη μπηκάν επικεφαλής σε όλη την πάλη. Και

εδώ συγκροήθηκαν δυο γραμμές. Η γραμμή της ΕΣΑΚ και η γραμμή του ταξικού συνδικαλισμού του ΕΡΓΑΣ. Η ΕΣΑΚ με το μέλος της Νταουτάκη (γραμμάτα του Δ.Σ. του συνδικάτου μεταλλού) έδειξε όλο τον φιλοεργοδοτισμό της όταν κράτησε... ουδέτερη στάση στο τι να κάνουν οι εργάτες, προωθώντας έτσι κρυφά την γραμμή της εργοδοσίας που ήθελε διορία μέχρι την Πέμπτη. Απέναντι, σ' αυτή την γραμμή ο ΕΡΓΑΣ με το μέλος του Δ.Σ. σύντροφο Γουρνά αντιστάθηκε προτείνοντας απεργία μέχρι την καταβολή των μεροκαμάτων.

Η γραμμή αυτή πέρα από το δικαιοδικτικό της χαρακτήρα έδειχνε στον εργοδότη τον όρομο που θα διαλέξουν οι εργάτες ενάντια σε μελλοντικές απάτες.

Η πρόταση αυτή του ΕΡΓΑΣ έφερε τον ενθουσιασμό συσπείρωσε και ένωσε τους εργάτες. Η συντριπτική πλειοψηφία τάχτηκε υπέρ της απεργίας, χωρίς να υπάρχει ένας συνάδελφος που να είναι ενάντια της.

Τα αποτελέσματα αυτής της γραμμής δεν αργήσαν να φανούν. Την ίδια κιόλας μέρα η εργοδοσία πληρωσε τους μισούς συνάδελφους και την άλλη μέρα τους υπόλοιπους. Αυτό για τους εργάτες σήμαινε νίκη της πρωτοπόρας δράσης του ΕΡΓΑΣ και της γραμμής του αγώνα πράγμα που το έκφρασαν στους συναγωνιστές μας.

Αυτό έδειξε ταυτόχρονα ότι ο ΕΡΓΑΣ είναι σε θέση σήμερα αυτόνομα και σε συγκρούση με τις φιλοεργοδοτικές γραμμές μέσα στη ζώνη να καθοδηγήσει νικηφόρα την πάλη των εργατών. Οι μεταλλεργάτες της ζώνης όλο και πιο πολύ βλέπουν στον ΕΡΓΑΣ τον συνετή και σταθερό υπερασπιστή των συμφερόντων τους.

ΓΑΛΛΙΚΟ ΜΑΗ

ΜΥΘΟΣ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟ

Στο προηγούμενο φύλλο της «Νέας Ανατολής» περιγράψαμε την πολιτική κατάσταση στη Γαλλία, τις συνθήκες και τα βασικά γεγονότα που προετοίμασαν το Μάη.

Δείξαμε τις καμπές της εξέγερσης, το ξέσπασμα της, την ανάπτυξη της μέσα από τη σύνδεση της με το λαϊκό και εργατικό κίνημα, την καταστολή της από την αστική τάξη.

Τέλος, αποκαλύψαμε τον υπονομευτικό ρόλο που με συνέπεια κράτησε το «Κ-ΚΓ» όλη αυτή την περίοδο.

ΒΑΣΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΗΣ ΠΑΛΗΣ

Η πάλη των λαών του 7^{ου} κόσμου που ζητά ανεξαρτησία, η ηρωική αντίσταση στην Ινδοκίνα και ειδικά στο Βιετνάμ ενάντια στην αμείβια του Αμερικανικού ιμπεριαλισμού, είναι γεγονότα που ευαισθητοποιούν σε πλατιά κλίμακα τους λαούς στις χώρες του αναπτυσσόμενου καπιταλισμού.

Το επαναστατικό προλεταριάτο γεννάει το βλέμμα στην Λαϊκή Κίνα. Η αποκάλυψη της πραγματικής φυσιογνωμίας της Ρωσίας των νέων Τσαρών, η μεγάλη πολιτιστική επανάσταση. Οι νέες κατακτήσεις της μαρξιστικής θεωρίας και πράξης εξοπλίζουν πολιτικά και ιδεολογικά το παγκόσμιο προλεταριάτο, δίνοντας νέα ώθηση στους αγώνες του.

Με την απαρχή της μεγάλης κρίσης συντριβεται το μεταπολεμικό «οικονομικό θαύμα». Η κοινωνία της «ευμάρειας» παραχωρεί τη θέση της σ' αυτή την ανέχεια. Το διεκδικητικό κίνημα βγαίνει από τα σπάργγα του.

Η εργατική τάξη εκτός από τους κλασικούς της αντιπάλους, έχει ν' αντιμετωπίσει το ρεβιζιονισμό. Η μετατροπή των περισσότερων κομμουνιστικών κομμάτων στην ΕΣΣΔ το 1956, αποστέφει την εργατική τάξη από το νου και την καρδιά της, από τη συνειδητή οργανωμένη πρωτοπορία της.

Η κατάληψη των συνδικάτων από κάθε λογής εργατοπατέρες έρχεται να ασαφίσει ένα ακόμα όπλο.

Το προλεταριάτο για να βγει στο δρόμο πρέπει να ξεπεράσει το εμπόδιο του πουλημένου συνδικάτου, του αντιεπαναστατικού κόμματος.

Από την άλλη μεριά δεν έχουν ακόμα οικοδομηθεί ή δεν έχουν ριζώσει οι νέες επαναστατικές οργανώσεις που θα δώσουν στο διεκδικητικό οικονομικό αγώνα την πολιτική προοπτική. Ο Μαρξισμός παρά την μεγάλη ώθηση που έδωσε, δεν έχει ακόμα πραγματικά και σε βάθος κατακτηθεί.

Κάτω απ' αυτές τις συνθήκες η εργατική τάξη και οι κομμουνιστές δίνουν ηρωικούς άνισους αγώνες.

Η σπουδαστική διάνοξη παίρνει θάρρος και βλέποντας νέα προοπτική αμφισβητεί το ρόλο που της επιβάλλεται ο καπιταλισμός. Αναγνωρίζει στην εργατική τάξη το κοσμοϊστορικό της καθήκον, θέλει να ινωθεί μαζί της.

Στο βαθμό που το πετυχαίνει αναπτύσσει μεγάλους αγώνες που περνούν νέο περιεχόμενο αλλάζουν διαστάσεις και σφραγίζουν με το δικό τους τρόπο τις εξελίξεις.

Αυτή η ενότητα και μ' αυτό το χαρακτήρα και περιεχόμενο ήταν που σημάδεψε το Γαλλικό Μάη, δίνοντας του σημασία με παγκόσμια διάσταση.

Δύο είναι τα κύρια ζητήματα ιδεολογικής πάλης που ξεπηδούν ξανά και με αφορμή τον Μάη.

Πού βρίσκεται το κέντρο της παγκόσμιας επανάστασης; Ποια είναι η κύρια επαναστατική τάξη;

Η αλήθεια βγαίνει μέσα από τα γεγονότα. Ο Τρίτος κόσμος ήταν η πηγή της έλευσης αλλά και της παγκόσμιας καθοδήγησης των αγώνων τη δεκαετία του '60. Ο Τρίτος κόσμος ήταν αυτός που σήκωσε το βάρος της πάλης στη δεκαετία του '70 ενάντια στον Αμερικανικό ιμπεριαλισμό, νικώντας τον στην Ινδοκίνα και ριχνώντας τον στη θέση της κατερχόμενης υπερδύναμης, ο Τρίτος κόσμος παρεμένει τη δεκαετία του '80 η κύρια δύναμη αντίστασης ενάντια στο σοσιαλ/ιμπε και τους υποτακτικούς τους στο Αφγανιστάν, στην Καμπούτζη, στην Ερυθραία.

«Αλλά, μιλώντας γενικά, και σε σχέση με τη σημερινή κατάσταση, σαν αποτέλεσμα της προόδου της σοβιετικής κυρίαρχης κλίμακας, της εξάπλωσης της ρεβιζιονιστικής ιδεολογίας και των διασπάσεων στις γραμμές της εργατικής τάξης, το επαναστατικό εργατικό κίνημα στις αναπτυσσόμενες καπιταλιστικές χώρες δεν μπορεί παρά να παραμένει στο στάδιο της ανασύνταξης και της συγκέντρωσης δυνάμεις. Σ' αυτές τις χώρες δεν υπάρχει ακόμα καμιά επαναστατική κατάσταση, όσον αφορά την άμεση κατάληψη της κρατικής εξουσίας. Αφού έτσι έχουν τα πράγματα, όσο πιο ενεργητικά οι χώρες και οι λαοί του τρίτου κόσμου παίζουν το ρόλο τους σαν κύρια δύναμη στον αγώνα ενάντια στον ιμπεριαλισμό και τον ηγεμονισμό, τόσο σημαντικότερη θα είναι και η υποστήριξη και η ώθηση που θα δώσουν στο εργατικό κίνημα στις αναπτυσσόμενες χώρες» (από το «Η θεωρία του προέδρου Μάο για τον χωρισμό των τριών κόσμων».)

Η περιφρόνηση της εργατικής τάξης είναι το δεύτερο κεντρικό σημείο ιδεολογικής πάλης. Σε πείσμα των γεγονότων και με χίλιες δυο υπεκφυγές αμφοβηθιτήτα ο πρωτοπόρος ρόλος της εργατικής τάξης. Ένα βασικό επιχείρημα είναι ο έλεγχος του προλεταριάτου από τα συνδικάτα των εργατοπατέρων. Κατηγορούνται οι εργάτες ότι είναι καθυστερημένοι, ότι κοιμούνται.

Αλλά, αντίθετα, ακριβώς αυτός ο ασφυκτικός έλεγχος πάνω στην εργατική τάξη είναι που αποδεικνύει τον πρωτοπόρο επαναστατικό της ρόλο. Γιατί είναι σχήμα οξυμωρο οι «κοιμισμένοι» να δένονται με χίλιες δυο αλωσίδες και οι «ξύπνιοι επαναστάτες» ν' αλωνίζουν περισσότερο η λιγότερο ελεύθερα.

Η περιφρόνηση αυτή προς την εργατική τάξη εκδηλώνεται είτε ανοικτά είτε σιγήθως με την βαπτιστή της νεολαίας σε πρωτοπορία των κοινωνικών αγώνων. Αυτό κάνει ένας από τους ηγέτες του τροτσκισμού ο Π. Φράνκ όταν χαρακτηρίζει τη νεολαία «επαναστατική πρωτοπορία» σε μελέτη του για το Γαλλικό Μάη.

Αυτό που πάνω απ' όλα προσπαθούν να αποφύγουν, όλοι όσοι βλέπουν στο Μάη το δικό τους πρόποιο κίνημα, είναι η απάντηση στο κεντρικό ζήτημα που μπαίνει αντικειμενικά, άμεσα και με τον πιο οξύ τρόπο. Το ζήτημα της εξουσίας.

Ξαναθυμίζουμε τα λόγια των δημοσιογράφων του «Ομπσέρβερ», που με καταληκτική σαφήνεια και ακριβεία, δύο μόλις μήνες μετά τον Μάη, εντόπιζαν το πρόβλημα. «Ο Ντε Γκωλ διατήρησε την εξουσία γιατί κανείς ποτέ δεν σκέφτηκε πραγματικά να του την πάρει».

Επανάσταση που δεν βάζει ζήτημα εξουσίας δεν είναι επανάσταση. Κάτω από αυτό το πρίσμα πρέπει να ειδικωθεί η στάση ορισμένων αντιπρολεταριακών ρευμάτων που έδρασαν τον Μάη. Γιατί η ήττα του Μάη είναι δικιά τους ήττα.

ΑΝΤΙΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΚΑ ΡΕΥΜΑΤΑ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΚΙΝΗΜΑ

Ιδιαίτερη ανάπτυξη γνώρισε το ιδεολογικό ρεύμα που εκφράστηκε βασικά αλλά όχι αποκλειστικά από την ομάδα «κίνημα της 22 του Μάρτη» που αναγνώρισε σαν τυπικό έστω ηγέτη του τον Κον Μπεντίτι.

Το ρεύμα αυτό με αναρχοσυνδικαλιστικά και αντεξουσιαστικά χαρακτηριστικά μπόρεσε να εκφράσει

τις διαθέσεις σ' ένα σημαντικό βαθμό, κύρια των φοιτητών και να παίξει έτσι κατά ένα σημαντικό ποσοστό καθοδηγητικό ρόλο στην εξέγερση.

Το «κίνημα της 22 του Μάρτη» δήλωνε ότι δεν δεχόταν καμιά ιδεολογία, καμιά οργάνωση και θεωρούσε τον αυθορμητισμό σαν βασικό παράγοντα για την ανάπτυξη των λαϊκών αγώνων.

Βασική εκτίμηση τους ότι τον «Μάη - Ιούνη 1968 δεν υπήρχε μια αληθινή επαναστατική κατάσταση στη Γαλλία. (από «το μήνυμα των οδοφραγμάτων».)

Αιτία την άποψη φαίνεται να συμμερίζεται και ο Κον Μπεντίτι όταν γράφει: «Η ηλιθιότητα της κυβέρνησης δημιούργησε το Μάη» (στο ίδιο).

Και ενώ χαρακτηρίζουν έτσι την αντικειμενική κατάσταση αυτό καθόλου δεν τους εμποδίζει να παρουσιάζουν στις άμεσες αρχές δράσης τους, μεταξύ των απλών αστικοδημοκρατικών ίσως ζητημάτων όπως, αναγνώριση τάσεων στο κίνημα και συνεχής διακίνηση ιδεών, την «ουσιαστική κατάργηση του καταμερισμού της εργασίας» (στο ίδιο).

Έτσι η υποκειμενική θέληση χωρίς κόπο και σε μια στιγμή υπερπήδησε ολοκληρωθεί βασανιστική για την ανθρωπότητα περίοδο και έφρασε στην αταξική κοινωνία, χωρίς ούτε καν να κάνει τον κόπο να το πει.

Γι' αυτό το ιδεολογικό ρεύμα ισχύει και σήμερα η κριτική του Λένιν μέσα από το «κράτος και επανάσταση».

«Δεν διαφωνούμε καθόλου με τους αναρχικούς όταν η κατάργηση του κράτους είναι ο τελικός σκοπός. Πιστεύουμε όμως ότι για την πραγματοποίηση αυτού του σκοπού, πρέπει να χρησιμοποιήσουμε προσωρινά τα όπλα και τις μεθόδους του κράτους εναντίον των εκμεταλλευτών, και ότι επίσης η προσωρινή δικτατορία της καταπιεσμένης τάξης είναι αναγκαία για την εκμείδωση όλων των τάξεων».

Ένας άλλος σημαντικός αριθμός, νεολαίας ιδιαίτερα, επηρεάστηκε από τον τροτσκισμό. Για το ζήτημα αυτό στο κείμενο «Η επαναστατική ανοιχτή του 1968» ο τότε επαναστάτης Ζακ Ζορκέ γράμματας τον ΚΚΓ Μ.Α. έγραψε:

«...Είναι πασίγνωστο ότι ένας μεγάλος αριθμός νέων αγωνιστών μικρότερων από 25 χρονών σιπαιρωθήκαν στις οργανώσεις που καθοδηγούνται από τους «τροτσκιστές» χωρίς να γνωρίζουν τις βασικές τους θέσεις, αλλά απλά πάνω στη βάση της άρνησης του ρεβιζιονισμού του «Κ-ΚΓ» απ' τη μια μεριά, της θέλησής τους να συμμετέχουν στους πραγματικούς αγώνες ενάντια στον καπιταλισμό από την άλλη μεριά.

Άλλοι μπήκαν μέσα σ' αυτές τις οργανώσεις πιστεύοντας ότι θα συναντήσουν τις θέσεις του «Τσέ»...»

Οι τροτσκιστές στο Γαλλικό Μάη νόμισαν ότι είχαν τη γραμμικούς επιτέλους να δικαιωθούν. Πίστεψαν ότι η γενική απεργία θα οδηγήσει άμεσα στην κατάληψη της εξουσίας. Έτσι το μέλος της γραμματείας της «4ης Διεθνούς» Π. Φράνκ, τον Ιούνη του '68 έγραψε:

«Τη δεύτερα 27 Μαΐου οι συνδικαλιστικοί ηγέτες τόλμησαν να παρουσιάσουν το πρωτόκολλο των κυριότερων εργατοστίσιων (Ρενώ, Σιτροέν, κ.λπ.). Οι συμφωνίες αυτές αποκρούστηκαν αβαντακισμένα, με το χέρι υψωμένο, ομόφωνα. Από τότε το κίνημα μπαίνει στη τρίτη φάση του, πολιτικά αποφασιστική έχει πια τεθεί το ζήτημα της εξουσίας».

ΚΑΠΟΙΟΣ ΑΠΟΝΗΣΟΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Η διαστρέβλωση των γεγονότων είναι πια ολική και απόλυτη. Είκοσι χρόνια μετά τίποτα πια δεν στέκεται στα πόδια του.

Τίποτα, όχι μόνο σχετικά με την εξέγερση του Μάη αλλά και για τις πιο στοιχειώδεις τις πιο βασικές αρχές του Μαρξισμού.

Ένας από τους καταδασιαστές ο

Γ. Καραμπελιάς στο «Συγχρονός καπιταλισμός και επαναστατικό υποκείμενο» γράφει:

«Το 68 λοιπόν δεν είναι παρά η πρώτη παγκόσμια και ταυτόχρονα κοινή εκρήξη αυτών των νέων υποκειμένων στην πολιτική κοινωνική πραγματικότητα του καπιταλισμού».

Σύμφωνα με τον Καραμπελιά «η τελευταία εικοσαετία χαρακτηρίζεται από μια «επανάσταση στα επαναστατικά υποκείμενα». Νέες προλεταριακές φιογούρες προβάλλουν... ο εργάτης της αλωσίδας... Οι γυναίκες οι φοιτητές... ομοφυλόφιλοι... «υψασθενείς»... είναι τα νέα επαναστατικά υποκείμενα. Και, βέβαια, πίσω τους στο φόντο τα υποκείμενα της επαναστατικής ανασύνθεσης στις χώρες του τρίτου κόσμου».

Οι λαοί του τρίτου κόσμου μπορούν να είναι ήσυχαι. Τώρα το ντουφέκι της αντίστασης στη Καμπούτζη, στην Ερυθραία, στο Αφγανιστάν βρήκε τη δικαιοσύνη του. Βρίσκεται στο φόντο της πάλης των ομοφυλόφιλων. Το ηρωικό προλεταριάτο της Πολωνίας μπορεί να μη βλέπει τον εαυτό του στα προηγούμενα επαναστατικά υποκείμενα και γι' αυτό πρέπει σφόδρα ν' ανησυχήσει.

Για τον Καραμπελιά ο Μαρξισμός - Λενινισμός ξεπεράστηκε. «Μέσα απ' αυτό που ονομάζουμε κίνημα του Μάη διαμορφώνεται μια ριζικά καινούργια αντίληψη για την επανάσταση και τους στόχους της».

Ποια είναι αυτή η ριζικά καινούργια αντίληψη;

«Όπως λέει η Χέλλερ, οι βαθύτερες επαναστάσεις είναι οι επαναστάσεις στο τρόπο ζωής».

Ο μεγάλος φιλόσοφος, που ανοίγει νέους ορίζοντες σκέψης ξεπέφτει στο πιο χυδαίο ιδεαλισμό. Δεν άφησε πέτρα πάνω στη πέτρα. Γι' αυτόν τώρα πια η κοινωνική συνείδηση καθορίζει το κοινωνικό είναι. «Ο απόλυτος επαναστάτης κλείει σε πάλη όχι ενάντια στη μισθωτή η στική αλλοτρίωση της εργασίας αλλά γενικά σε -πάλη ενάντια στη εργασία» (στο ίδιο). Κι εδώ μας κλείνει το ματάκι μέσα από τις τυπογραφικές αράδες ο Μαρκοζέ:

«...η συντόμηση της εργασίμης μερας, μέχρι το σημείο όπου το απλό απαιτούμενο ποσό εργασίας δεν αναχαίτζει πια την ανθρώπινη ανάπτυξη, είναι η πρώτη προϋπόθεση της ελευθερίας. Μια τέτοια συντόμηση από μόνη της θα σημαίνει σχεδόν σίγουρα μα αρκετά μεγάλη πτώση του βιοτικού επιπέδου που επικρατεί σήμερα στις πιο πολλές αναπτυσσόμενες βιομηχανικές χώρες. Αλλά η αναδρομή σ' ένα χαμηλότερο βιοτικό επίπεδο που θα την προξενούσε η κατάργηση της αρχής της απόδοσης δεν αποτελεί επιχείρημα κατά της προόδου από άποψη ελευθερίας» (από το «Ερωσ και πολιτισμός»).

Ουσιαστικά μέτρο της ελευθερίας γίνεται το μέτρο της εξαθλίωσης, της οπισθοδρόμησης. Ο πρωτόγονος άνθρωπος αναδεικνύεται για τους επαναστάτες μας στον απόλυτα ελεύθερο άνθρωπο.

ΜΙΑ ΕΠΑΝΟΡΘΩΣΗ

Από τυπογραφικό λάθος στο προηγούμενο άρθρο γράφτηκε πως μόνο 2.000 διαδηλωτές φωνάζαν ενάντια στο «Κ-ΚΓ» (που ονόμασε το κίνημα προβατοκορικό με άρθρο του Μαρσά) «είμαστε όλοι προβοκάτορες» Το σωστό είναι 200.000.

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ
Υπεύθυνος σύμφωνα με το νόμο Κώστας Διακόπουλος Βολαμπρίτου 1 - Παιραιός

ΣΤΑ ΠΕΤΑΧΤΑ...

Ο κ. Δροσογιάννης ομνεί για την Αστυνομία, τα ναρκωτικά, τα λαδώματα

ΤΟ ΒΗΜΑ

Ο Προθυπουργός κ. Α. Γ. Παπανδρέου προς καθηγητές και άλλους απεργούς
«Γυρίστε στις δουλειές σας»
Προαγγέλλεται αλλαγή του εκλογικού συστήματος

ΗΡΑΚΛΕΙΟ 1

Με αυτόν τον τίτλο κυκλοφόρησε το ΒΗΜΑ μετά την ομιλία του Παπανδρέου στο Ηράκλειο στην Κρήτη. Είναι σαφές πως η αλλαγή του εκλογικού συστήματος δεν μπορεί παρά να αφορά το ψευτο - ΚΚΕ και αυτό σαν αντάλλαγμα για να πιάσουν οι απεργίες. Γι σημαίνει όμως αλλαγή του εκλογικού συστήματος; Χτύπημα εκείνων των δυνάμεων μέσα στην κυβέρνηση και το ΠΑΣΟΚ που δε θέλουν κάτι τέτοιο. Που δε θέλουν δηλαδή την ψευτο - απλή αναλογική. Σ' αυτούς δηλαδή που το ψευτο - ΚΚΕ θέλει να στρέψει ενάντια τους τις απεργίες. Αυτό θα πει ενότητα στόχων!

Όσο για την ψευτο - αναλογική αντιγράφουμε το απόσπασμα από τον λόγο: «Στις εκλογές που θα γίνουν τον Ιούνη του 1989 θα εξαντιλήσουμε κάθε περιθώριο βελτίωσης για ένα δικαιότερο εκλογικό σύστημα. Θέλουμε να έχει εκπροσώπηση στη Βουλή κάθε υπαρκτή πολιτική τάση. Ένα μόνο εκλογικό σύστημα δε θα ικανοποιηθεί. Εκείνο που θα μας ρίξει στην κυβερνητική αστάθεια. Δεν έχουμε καιρό να τέτοιου πολιτεύεσαι.»
Θέλει δηλαδή ο Παπανδρέου ένα εκλογικό σύστημα που να εξασφαλίσει μια σταθερή κυβέρνηση του φιλορωσικού μπλοκ. Αυτό έλλειπε να ανεβοκατεβαίνει. Τόσο ιδιώτα θα χύσουν γιαυτή την κυβέρνηση!

ΗΡΑΚΛΕΙΟ 2

«Για της Κρήτης: Μια καινούργια πραγματικότητα γεννιέται στον κόσμο. Η αργηκή συνειδητοποίηση των λαών...»
Και αυτό χάρις στο μεγάλο αρχηγό το νέο Τσάρο, τον Μιχαήλ Γκορμπατσώφ!

ΗΡΑΚΛΕΙΟ 3

«Υπαρχουν οι αμερικάνικες βάσεις. Αναρωτιέμαι λαί της Κρήτης, ποια θέση έχουν οι ξένες βάσεις στο εθνικό μας έδαφος. Τι εξημερηνούν. Εκεί το κομμα της εθνικής ανεξαρτησίας έχουν δώσει από καιρό την απάντηση. Οι ξένες βάσεις περιορίζουν την εθνική κυριαρχία. Και ο τόπος μας έχει μετωπίσει πολλές φορές για την ανεξαρτησία του. Έτσι για μας υπάρχει θέμα εθνικής υπερωφάνειας που δεν πρέπει να τρωθεί. Και αυτό είναι κάτι που πρέπει να καταλάβει η υπερωφάνη με την οποία συζητάμε το μέλλον της αμυντικής συνεργασίας, όταν στις 31 Δεκεμβρίου του 1988 οι Αμερικάνικες Βάσεις θα παύουν να έχουν νομική ύπαρξη».

Τώρα τι συζήτηση μπορεί να γίνει μετά απ' αυτό μόνο το... ψευτοΚΚΕ ξέρει!
Γιαυτό άλλωστε όσο πλησιάζει η ημερομηνία λήξης της προηγούμενης συμφωνίας, τόσο φωνάζει λιγότερο για τις βάσεις. Προηγείται βέβαια η «απλή αναλογική». Άλλωστε δεν βαδίζουμε για «διώξιμο των ξένων βάσεων» για αντικατάσταση πρόκειται. Από την Δύση στην Ανατολή!

ΗΡΑΚΛΕΙΟ 4

«Είναι πιλοτήση μας ότι οι απεργιακές κινητοποιήσεις κατά τη διάρκεια των εξετασεων δεν προβληματίζουν μόνο την κυβέρνηση και τους Εκπαιδευτικούς αλλά απασχολούν σοβαρά με τον ένα ή άλλο τρόπο και τα άλλα κομμάτια».

Έτσι είναι! Σ' όλα τα κομμάτια της αστικής τάξης έβαλε φωτιά η απεργία των καθηγητών, κι πρώτα απ' όλα στο ψευτο - ΚΚΕ. Τώρα τρέχουν με κάθε τρόπο να την σβήσουν.
Και συνεχίζει ο Παπανδρέου: «Πρέπει όμως όλοι μας να ξερούμε μα αδυσωπητή αλήθεια. Αυτοί οι αγώνες δεν έχουν νικητές και νικημένους».

Ισοπαλία δηλαδή! Δεν είναι έτσι όμως Ανδρέα, η δικιά σου η πολιτική της πείνας θα τσακιστεί!

ΗΡΑΚΛΕΙΟ 5

«Κατανοούμε τα προβλήματα των εργαζομένων και όσων απεργούν για τις οικονομικές τους ανάγκες. Αυτοί, τόσο για λόγους αρχών και ιδεών όσο και για λόγους ευαισθησίας και αλληλεγγύης θέλουμε να τους συναντήσουμε, αν όχι στην ίδια μεριά τουλάχιστον στη μέση του δρόμου».
Χωρίς σχόλιο!

ΗΡΑΚΛΕΙΟ 6

«Το ένα απειθύνεται προς τους Εργαζόμενους στις Αστικές Συγκοινωνίες στην Αθήνα. Φίλοι εργαζόμενοι, συμμερίζομαστε τον μούθο και την προσοχή σας. Να σας ποίμε όμως την αλήθεια. Δεν συμφωνούμε καθόλου με τα αιτήματά σας για 37,5 ώρες δουλειάς και για σύνταξη στα 58. Είναι αιτήματα μαρξιστικά. Κάτω από τις σημερινές συνθήκες δεν μπορεί να τα υιοθετήσει ποτέ και κανένας σοβαρός πολιτικός σχηματισμός».
Είπε ο Παπανδρέου τη μια μέρα και την επόμενη ο «σοβαρός πολιτικός σχηματισμός» που λέγεται ψευτο ΚΚΕ φρόντισε να αλλάξει τα αιτήματα.

Οι καθηγητές θα αντισταθούν μέχρι το τέλος!



ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΣΕΛ. 1

δηλαδή με το «ούτε μια δραχμή παραπάνω αύξηση», τότε θα δούμε καθαρά ότι πρόκειται για ένα διπλό εκφοβισμό. Η κυβέρνηση δηλαδή λέει: «α) Καθηγητές, δε θ' αντέξετε. Είμαστε αποφασισμένοι να υπερασπιστούμε την πολιτική της πείνας και γι' αυτό θ' ασκήσουμε ακόμη και βία. β) Καθηγητές, θα ξεσηκώσουμε μαθητές και γονείς εναντίον σας».

Το δεύτερο χτύπημα είναι εσωτερικό και προέρχεται από την ηγεσία της ΟΛΜΕ. Το κεντρικό αίτημα της απεργίας, η αύξηση 20.000 δρχ. σήμερα χτυπιέται όχι μόνο στο την κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ αλλά και από την ηγεσία της ΟΛΜΕ, και μάλιστα με πολύ αποτελεσματικό τρόπο. Αυτή έχει κιόλας εγκαταλείψει αυτό το αίτημα και το έχει αντικαταστήσει με 150.000: 14 = 10.700. Αυτή η κίνηση της υποστηρίζουμε ότι είναι από τα πριν υπολογισμένη και προσεχτικά σχεδιασμένη και σκοπεύει τελικά να σπάσει την απεργία, προετοιμάζοντας τον κλάδο για ένα ποσό, στην καλύτερη περίπτωση, γύρω στις 6.000 δρχ. μαϊκτά (και μάλιστα σε μορφή επιδόματος) που φορολογείται βαρύτερα. Αυτό σημαίνει ένα ποσό γύρω στις 80 χιλ. το χρόνο. Είναι γνωστό ότι μέχρι τώρα η κυβέρνηση είχε μιλήσει για 30 χιλ. το χρόνο, δηλαδή 30 χιλ. x 14 = 2.150 δρχ. το μήνα. Και όμως η ηγεσία της ΟΛΜΕ, καθισμένη πάνω σε μια βάση που φλέγεται κι είναι ενωμένη, πάνω σε μια βάση που σπάζει κάθε ρεκόρ συμμετοχής σε απεργία, που κινητοποιείται σαν ένας άνθρωπος κάθε στιγμή, αυτή η ηγεσία ΜΟΝΗ ΤΗΣ κατεβάζει τη διαπραγματευτική βάση, το MAXIMUM του αιτήματος, στο μισό. Δηλαδή, δίχως η κυβέρνηση να έχει υποχωρήσει από τις 2.000 που δίνει, το μέτωπο των 20.000 δρχ. δουλειά εδώ και ένα χρόνο, υποχωρεί άτακτα στις 10.000 δρχ.

Συνάδελφοι, βρισκόμαστε μπροστά σε ένα ξεπούλημα και μια μεγάλη επιχείρηση διασπάσης και διάλυσης του απεργιακού μας μετώπου.

Αυτό δεν πρέπει να περάσει. Πρέπει να κρατήσουμε την απεργία με νύχια και με δόντια. Κι όλες πριν το ξεκίνημα της απεργίας η Αριστερή Κίνηση είχε αναλύσει τα κίνητρα, της ηγεσίας της ΟΛΜΕ σε σχέση με την απεργία.

Όμως αυτά τα σχέδια χάλασαν σ' ένα τους μόνο σημείο. Στο ξεσπάσμα ενός πραγματικού και βαθύ απεργιακού κινήματος διάρκειας. Η απεργία διάρκειας όχι μόνο αντρίψε τις 3ήμερες νεοταξιακές της ΔΕΕ και της ΠΑΣΚ απομονώνοντας αυτές τις δύο παρατάξεις αλλά έφερε και τη Ν.Δ. σε δύσκολη θέση όταν άρχισε να μπαίνει σε πρώτη γραμμή από τους ίδιους τους καθηγητές το αίτημα της αύξησης.

Τώρα τα πράγματα άρχισαν να γίνονται επικίνδυνα για όλους αυτούς. Οι μαθητευόμενοι μάγοι των τριών κομμάτων απελευθέρωσαν τα επικίνδυνα δαιμόνια ενός πρωτοφα-

νούς απεργιακού αγώνα.

Κύριο στόχος είναι τώρα πια όχι η καθάριση του Τρίτου —πράγμα άλλωστε που επιτεύχθηκε— πριν το ξεκίνημα της απεργίας—ή η φθορά της κυβέρνησης, αντιστοίχα, αλλά το σβήσιμο της απεργιακής φωτιάς.

Έτσι μπήκε μπροστά η σταδιακή και μεθοδική υπονόμευση μετά παρακάτω μέτρα:

α. Ολοκληρωτικό πνίξιμο των 20.000 από την «αναβαθμίση».

β. Συνάντηση Φλωράκη με τον Κακλαμάνη στην πιο κρίσιμη στιγμή πριν το ξεσπάσμα της απεργίας και δήλωση του ότι προέχει «το να μη ματαιωθούν οι εξετάσεις».

γ. Δήλωση Μητσοτάκη ότι η διαφορά ανάμεσα σ' αυτά που δίνει η κυβέρνηση (30.000) και σε αυτά που ζητάν οι καθηγητές είναι ασήμαντη. Αυτή η δήλωση δεν διαψεύθηκε ποτέ από την ΟΛΜΕ.

δ. Έκφραση της «άποψης» από μέλος του Δ.Σ. της ΟΛΜΕ στη διάρκεια διαπραγματευτικής συζήτησης με το Κακλαμάνη για μείωση του αιτήματος στις 10.000. Αυτή η «έκφραση άποψης» έγινε ομόφωνα σεβαστή από το Δ.Σ. της ΟΛΜΕ, έτσι ώστε ανόδενα για το Δ.Σ. να συμφωνηθούν οι διαθέσεις των καθηγητών.

ε. Απόφαση του Δ.Σ. της ΟΛΜΕ να καλέσει τον Κακλαμάνη «να προτείνει στην ΟΛΜΕ την αύξηση των 150.000 δρχ.» δηλαδή πιο ανοιχτή προώθηση της γραμμής του ξεπούληματος του οικονομικού αιτήματος.

στ. Ταυτόχρονα σαν σε ομοβροντία πέφτουν οι νέες δηλώσεις Μητσοτάκη (μην απαιτείτε τα χαμένα της εισοδηματικής πολιτικής) και του Φλωράκη (δεν καταλύουμε πολιτικά την ματαιώση των εξετάσεων).

ζ. Τη βαθμίδα κάθε θησίματος ή υποβιβασμού του αιτήματος, η ηγεσία της ΟΛΜΕ την συνδυάζει με δράση και κραυγή ενάντια στην καταστολή και στους κυβερνητικούς απεργιοσπαστικούς ελιγμούς, σε φάση όπου το ηθικό και η ενότητα των απεργών είναι σε θέση σχετικά ευκολα να συντριβούν οποιαδήποτε κατασταλτική απόπειρα και ελιγμός.

Εμφάνιση αγωνιστική και πρακτική υπονομιετική, αυτή είναι ως τώρα η τακτική της ηγεσίας της ΟΛΜΕ.

Γράφουμε σ' αυτή τη σκληρή γλώσσα γιατί είναι σκληρά τα γεγονότα και οι προθέσεις και γιατί η απεργία δεν πρέπει να χαθεί. Υπάρχει ακόμα καιρός αρκεί το απεργιακό μέτωπο να υιοθετήσει τα δικά του σωστά μέτρα.

Το πρώτο είναι η καταψήφιση από όλες τις ΕΛΜΕ της νέας διαπραγματευτικής βάσης, επιμονή στις 20.000. Ψήφισμα καταγγελίας του Δ.Σ. της ΟΛΜΕ για τη στάση του σ' αυτό το ζήτημα.

Το δεύτερο προβολή συστηματική, επιμονή και κυριαρχικά του αιτήματος της αύξησης. Ο εργαζόμενος λαός υποστηρίζει σήμερα την απεργία εξ αιτίας ακριβώς του οικονομικού της αιτήματος γιατί υποφέρει και ο ίδιος από την πολιτική της πείνας. Όμως όσο περνάει ο

καιρός τόσο πιο πολύ θα αυξάνονται οι πιέσεις να σπασει η απεργία από το τιπο και τα κόμματα της αστικής τάξης, και τόσο πιο πολύ αυξάνονται και οι αυθόρμητες πιέσεις των γονιών για εξετάσεις. Δίχως σωστή δουλειά στο λαό η απεργία θα κινδυνεύει από πολιτική απομόνωση. Δεν είναι τυχαίο ότι η αντίδραση έβαλε τον «πατέρα ενός μαθητή» να κάνει την προσφυγή στα δικαστήρια ούτε ότι προβάλλει ένα σχολείο στο Μαρούσι που έχει ύποπτα «εξεργηθεί» ενάντια στην απεργία μας. Αυτά είναι προμηνύματα της επόμενης φάσης.

Το τρίτο, πρέπει να απομονωθούν ηθικά οι απεργιοσπαστές μέσα στο σχολείο ιδιαίτερα μπροστά στους μαθητές και στη συνέχεια να αποδιωχτούν να μπουν στις τάξεις. Δεν επιτρέπεται ούτε ένας απεργιοσπαστής σε μια πραγματική μεγάλη και με τόσο ψηλό ποσοστό συμμετοχής απεργίας.

Το τέταρτο και το πιο βασικό: προετοιμασία και ζύμωση για την εκλογή σε κάθε ΕΛΜΕ απεργιακής επιτροπής, που θα οδηγήσει στο σχηματισμό σαν νέου αποφασιστικού οργάνου καθοδήγησης του αγώνα μιας κεντρικής επιτροπής έξω από τον έλεγχο του σημερινού Δ.Σ. Αυτοί που σήμερα ζητάνε αύξηση των αρμοδιοτήτων των απεργιακών επιτροπών που βρίσκονται κάτω από την εξουσία της σημερινής ηγεσίας της ΟΛΜΕ (Γληνός, επιτροπή πρωτοβουλίας κ.λπ.) αποτελούν συνδικαλιστικές και πολιτικές εφειδρίες της ΟΛΜΕ.

Συνάδελφοι, Δεν πρέπει με κανένα τρόπο να εκχωρήσουμε σε κανένα τη δύναμή μας ούτε το πελώριο κεφάλαιο πολιτικής συμπάθειας που έχουμε στο λαό. Δεν έχουμε κανένα λόγο να υποχωρήσουμε απέναντι σε μια κυβέρνηση που βρίσκεται σε καθετη πτώση μέσα στις συνειδήσεις του λαού, ούτε να φοβηθούμε την καταστολή που εφαρμόζει.

Το δικαστικό χτύπημα της απεργίας ή ακόμα και μια επιστράτευση είναι χαρτιά για πέταμα μπροστά σε ένα ισχυρό κίνημα. Κανένας δε μπορεί να φυλακίσει 50.000 καθηγητές και μόνο μια δικτατορία θα τόλμυσε να τιμωρήσει έτσι και μερικά στελέχη μιας απεργίας με 95% συμμετοχή. Άλλωστε δεν πρέπει να ξεχνάμε πως κερδίσαμε πριν μερικά χρόνια τα χαρτιά της επιστράτευσης οι απεργιοί της Ο.ΤΟΕ.

Θα πρέπει επίσης να πιστέψουμε βαθιά όχι μόνο στο δικό αλλά και στη δυνατότητα της ικανοποίησής του βασικού μας ζητήματος.

Υπάρχει ένας μεγάλος πλούτος σ' αυτή τη χώρα που σπαταλιέται από την γραφειοκρατική αστική τάξη και την ξενόδοξη αστική τάξη. Υπάρχει ένα πλήθος από μεγάλα και μικρά πράσινα που απομυζούν σαν βδέλλες το σώμα του εργαζόμενου λαού. Υπάρχει μια οικονομία παραδομένη στην εκμετάλλευση και στις καταχρήσεις του ιμπεριαλισμού της Δύσης και της Ανατολής. Υπάρχει αρπαχτικός χαρακτήρας της ντόπιας με-

γαλοαστικής τάξης. Υπάρχει τέλος ένας милитарιστικός υπερεξοπλισμός πίσω από τα υποκριτικά λόγια για ειρήνη. Μόνο ένα μικρό μέρος από όλο αυτόν το πλούτο θάφτανε για να καταλεφθούν τα εξόδα για μια αύξηση των μισθών όλων των εργαζομένων της χώρας κατά 20.000 το μήνα (περίπου 300 δισ. δρχ.).

Η άρχουσα τάξη υπολογίζει μόνον στην αδυναμία του εργατικού κινήματος δηλαδή στην δυνατότητα των εργατοπατέρων να πνιγούν κάθε διεκδίκηση και έχει έτσι επιβάλλει αυτή την πολιτική της πείνας για τόσα χρόνια.

Αυτό ήρθε η ώρα να τελειώσει. Οι 20.000 δεν είναι πολλά λεφτά. Αυτά είναι η στοιχειώδης ανακούφιση, είναι η απλή επιστροφή στο επίπεδο, επίσης πολύ χαμηλό, διαβίωσης του 1985.

Όλα τα άλλα είναι κοροϊδία. Ακόμα και αυτοί οι συνάδελφοι που θεωρούν σαν κάποιο κατόχηση τις 6 ή 7 χιλιάδες (πάντα μικτά), θα πρέπει να ξέρον ότι με τις απανωτές υποχωρήσεις και το ξεπούλημα του αρχικού μας αιτήματος δεν θα καταχτηθούν ούτε καν αυτές. Η παρακμή του απεργιακού μετώπου κάνει θρόσσο και αδιόλλακτο τον αντίπαλο. Αυτός είναι ο κίνδυνος σήμερα από τα συνδυασμένα χτυπήματα των εσωτερικών και εξωτερικών εχθρών του αγώνα μας, να χάσουμε τον κεντρικό στόχο της απεργίας μας, την αύξηση.

Συνάδελφοι, Να μην επι τρένομε σε κανένα να χρησιμοποιήσει την αντίστασή μας στην καταστολή, τη σκοφάνια, την ανοιχτή πολιτική επίθεση και τις λτητικές που εκπορεύονται από την κυβέρνηση, για να προωθήσει στο μούλωμα το σταδιακό ξεπούλημα του κεντρικού αιτήματος και την ήττα του μεγάλου μας αγώνα.

Συνάδελφοι, Οι αντίπαλοι μας βρίσκονται σε πολύ δύσκολη θέση. Φαινομενικά όμως είναι εξαιρετικά αδύναμοι. Κινούνται με αβεβαιότητα και δισταγμό είναι διασπαρμένοι και αισθάνονται ένα δέος απέναντι μας. Δοκιμάζουν τη μια έκπληξη μετά την άλλη.

Το δικό μας ηθικό είναι πολύ καλό και η αντοχή μας πολύ μεγαλύτερη. Το κυριώτερο: Η υπόθεσή μας είναι δίκαιη. Μπορούμε να νικήσουμε. Μπορούμε να φανούμε αντάξιοι στις ελπίδες που έχει στηριχτεί ολόκληρος ο εργαζόμενος λαός πάνω μας.

ΑΘΗΝΑ 7.6.88
Γραφεία Βερανιζέροι 55
Τηλ. 5241058 - 7667925

Η Αριστερή Κίνηση Καθηγητών καλεί κάθε συνάδελφο σε συνάντηση για την προώθηση, συντονισμό και οργάνωση του αγώνα ενάντια στην καταστολή και την υπονόμευση την ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 10 ΙΟΥΝΗ 7 μ.μ. στην αίθουσα του συλλόγου των εργαζομένων της Τράπεζας Πιστεύς, Ιπποκράτους 8, Αθήνα.

ΓΙΑ ΤΑ ΝΑΡΚΩΤΙΚΑ ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΗ ΠΑΛΗ ΚΑΙ ΜΑΖΙΚΗ ΛΑ·Ι·ΚΗ ΒΙΑ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΥΣ ΕΜΠΟΡΟΥΣ

Κάθε φορά που ένα καινούργιο κρούσμα ναρκωτικών βγαίνει στην επιφάνεια, μια πλήρη που ματώνει συνέχεια ανοίγει όλο και πιο βαθιά. Στο στόχαστρο βρίσκεται η νεολαία και μάλιστα ένα τμήμα που είναι αρκετά αγνό, ευαίσθητο και ριζοσπαστικοποιημένο που μπορεί να οσμίζεται την αδικία, την εκμετάλλευση, την καταπίεση, και που συχνά αγαναχτεί και εξεγείρεται εναντίον της.

Απορούν όλοι όσοι μαζί με τους νεολαίους βασανίζονται στη δίνη των ναρκωτικών, τι είναι αυτό που λείπει στους νεολαίους, τι τους οδηγεί με ακρίβεια σ' αυτό το δρόμο που σπάνια έχει επιστροφή. Αναρωτιούνται για τις λύσεις που πιθανό υπάρχουν, ψάχνουν με αγωνία για διεξόδο, προβληματίζονται για το που να στρέψουν τα πυρά τους.

Γι' αυτό και ενέργειες σαν κι αυτή του Ε.Α.Α. πιθανά προσωρινά να εκτονώνουν την οργή τους.

Κατ' αρχήν υπάρχει κάτι που πρέπει να εντοπίσουμε: Η σοβαρότητα του προβλήματος δεν επιτρέπει ατομικές λύσεις, ούτε μεμονωμένες ενέργειες οποιασδήποτε οργάνωσης, που δε θα κινητοποιεί το λαό τον ίδιο, μπορεί να δικαιολογηθεί.

37ΧΡΟΝΟΣ ΤΟ ΝΕΟ ΘΥΜΑ Μαύρη ζωή, Λευκός θάνατος

Ν ΕΚΡΟΣ από υπερβολική δόση ηρωίνης βρέθηκε γύρω το πρωί με το στασί που είναι στην οδό Σαλαμού 7 του Καραϊσκάκη, Καρόλος, 37χρονος, που είχε μιλήσει στον κόσμο για «σπύριγμα» ναρκωτικών για 8 χρόνια.

Ο Καραϊσκάκης, 37χρονος, ήταν από τους πρώτους που έλαβαν μέρος στην πορεία που έγινε στις 27 Ιουλίου 1985 για να σταματήσει η διακίνηση ναρκωτικών στην Ελλάδα.

Παύλος Καραϊσκάκης, 37χρονος, που είχε μιλήσει στον κόσμο για «σπύριγμα» ναρκωτικών για 8 χρόνια.

Αλλά μας δόσε καλύτερα πιά η διεξόδο οδηγούν σήμερα τους νεολαίους στα ναρκωτικά. Δεν είναι δύσκολο να κάσει κανείς να αρραδιάσει τα χιλιόμετρα προβλήματα περι οικονομικής κρίσης, ανεργίας και γενικότερων αδιεξόδων που αντιμετωπίζουν οι σημερινοί νεολαίοι. Όλα αυτά είναι υπαρκτά, αλλά δεν είναι παρά η μισή αλήθεια, και γι' αυτό έχει γίνει και η «η καρδιά» όλου του ρεβιζιονισμού.

Αν όλα αυτά τα κακά μαζί συνθέτουν τη μια πλευρά του νομισματος, θα πρέπει εμείς να σταθούμε ίσως τόχομε ξανά και γι' αυτό το ζήτημα), να ριζούμε φως και στην άλλη πλευρά.

Να ψάξουμε δηλαδή να βρούμε ποσα περιθώρια αντίδρασης έχουν νεολαίοι μπροστά στις δυσκολίες που συναντάνε. Ποιους αγώνες μπορούν να κάνουν, που να ξέρον εκ των προτέρων ότι δεν θα κατελήθουν, δε θα ξεπουληθούν, δε θα καταλήξουν σε ελεεινούς συμβιβασμούς. Και ακόμα παραπέρα τη προοπτική να δώσει κανείς στους αγώνες του, ποιους στόχους να βάλει, με τι οράματα να παίχτει. Σε ποιά επαναστάση να ελπίζει.

Σε κανένα δεν αρέσει να αγωνιζέται άσκοπα, να δίνει μάχες που εκ των προτέρων φαίνονται χαμένες. Αυτή είναι η βαριά κατάρα που κρέμεται πάνω απ' τα κεφάλια της νεολαίας μας σήμερα. Αυτό είναι το σαράκι που την τρώει αργά, αλλά σταθερά. Η παλινόρθωση του καπιταλισμού σε Ρωσία και Κίνα στιγμιαιτίες και εμφανίσει κάθε ηγική προσπάθεια.

Ετσι αστοι και ρεβιζιονιστές ζωγραφίζουν με μελανό χρώμα το μέλλον και το παρδόνουν μετά στους νεολαίους. Σκοπός τους είναι να τους δηλητηριάσουν εγκαίρως πριν προλάβουν να αντιδράσουν, να τους εννοήσουν για να μην ανδρωθούν ποτέ. Και έπειτα τα ναρκωτικά, η φυγή απ' τη σκληρή πραγματικότητα έρχονται από μόνα τους, για να επισφραγίσουν την απογοήτευση που ήδη υπάρχει.

Και φυσικά στη συνέχεια υποκριτικά όλοι αυτοί θα σταθούν και θα ληπθούν τους τοξικομανείς, θα προσπαθήσουν να τους διασωτήσουν για τους κινδύνους που διατρέχουν, θα διοργανώσουν διαλέξεις και κινητοποιήσεις ενάντια στον άγριο θάνατο (βλέπε «Κ·Ν·Ε»). Ταυτόχρονα χτυπάνε ληισσασμένα κάθε κίνημα που έχει ηγεία, και γίνονται ορκισμένοι εχθροί κάθε νέας επαναστατικής προοπτικής που τους αμοιβήτει.

Να ποιού είναι λοιπόν οι πραγματικοί ηθικοί αυτουργοί. Αυτό το σκυλόσο με επικεφαλής σοσιαλφασίστες, ρεβιζιονιστές και κάθε λογής ψευτοαριστέρους χρεώνονται πρώτοι και καλύτεροι την ευθύνη για τη διακίνηση και την εμπορία των ναρκωτικών στον τόπο μας.

Θα ήταν όμως εγκατάλειψη αν περιοριζόμαστε στο να αναλύουμε τις αιτίες του προβλήματος και να κλείνουμε τα μάτια μπροστά στην εγκληματική κινητικότητα όλων αυτών των εμπόρων που θησαυρίζουν με τις ζωές των νέων ανθρώπων. Υποστηρίζουμε ότι τα κύρια πυρά μας τώρα θα πρέπει να στρέφονται ενάντια σ' αυτά τα σκυλοήκια που είναι πανίσχυρα και με μεγάλες διασυνδέσεις στον κρατικό μηχανισμό. Γι' αυτούς δεν πρέπει να υπάρχει ούτε οίκτος, ούτε ανοχή.

Πάνω σ' αυτή τη βάση θα πρέπει να περιστραφεί η πάλη μας. Όλες μας οι δυνάμεις να δοθούν για το τσάκισμα των εμπόρων ναρκωτικών. Αυτό να είναι το αίτημα για την ανάπτυξη του πιο πλατύ, του πιο μαζικού κινήματος μέσα στο λαό, που να συσπειρώνει όλους όσους θέλουν να παλέψουν, ανεξαρτητα απ' το αν χτυπιούνται άμεσα, έμεσα ή και καθόλου. Πιστεύουμε πως αυτός είναι ο ασφαλέστερος τρόπος να τα βάλε κανείς μ' αυτό το κύκλωμα και ο πιο αποτελεσματικός παράλληλα.

«ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ»
ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΤΗΣ Ο.Α.Κ.Κ.Ε.

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ
ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ
ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

ΓΙΑ ΜΙΑ ΔΙΚΑΙΗ ΕΙΡΗΝΗ ΜΕ ΤΗΝ ΤΟΥΡΚΙΑ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΣΕΛ. 1

δια η τουρκική εισβολή έγινε με την ανοχή των ΗΠΑ, που δε θέλησαν να χάσουν την Τουρκία, και με την ανοιχτή υποστήριξη της Ρωσίας. Αυτό το δεύτερο μέχρι τα τώρα κρέβεται επιμελώς από τους ρωσόφιλους κοινόδοξους και «ιστορικούς». Δίχως αυτούς δε θα μπορούσε να γίνει εισβολή. Όμως, από την άλλη μεριά, δε θα υπήρχε ελληνική επέμβαση στην Κύπρο στα 1974 με τον Σαμψών, όπου πάνω της ακριβώς πάτησαν οι Τούρκοι αν δεν προωθούσαν λίσσαμενα οι αμερικάνοι μαζί με τους εγγλέζους ιμπεριαλιστές την καθάρση του Μακάριου για να εμποδίσουν την αδέσμευτη πορεία της.

Όχι, οι έλληνες σωβινιστές είναι ολόκληρα υποκριτές όταν μιλάν για την τραγωδία της Κύπρου. Το τελευταίο που τους απασχολεί είναι τα βίαια της Κύπρου. Και δεν είναι μόνο αυτό αλλά οι θορυβώδεις σωβινιστές μας μετατρέπονται σε αρνάκια όταν το ις μαλκόνει η μια ή η άλλη υπερδύναμη. Είναι χαρακτηριστικός ο τρόπος με τον οποίο ο τουρκοφάγος αρχισωβινιστής Βενιζέλος έπαινε να διεκδικεί την Κύπρο το '35 όταν τονιάζωσαν οι εγγλέζοι. Το ίδιο γίνεται τώρα και με τον τουρκοφάγο Παπανδρέου, που με απέραντη δουλικότητα παραχωρεί την Κύπρο στις αξιώσεις της ρωσικής πολιτικής, δηλαδή στη «διεθνή συνδιάσκεψη» και στον ρωσόδοξο προεδρό της.

Ο ΦΑΣΙΣΜΟΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΤΟΥΡΚΙΚΟ ΜΟΝΟΠΩΛΙΟ

Όσο για το τρίτο σημείο, τον φασισμό στην Τουρκία, που μας απασχολεί σαν προλεταριάτο στη σχέση μας με αυτή τη χώρα, αυτός κινήθηκε και στις δύο όχθες του Αιγαίου. Από το 67 ως το '74 είχε η Ελλάδα φασισμό, ενώ η Τουρκία έχει φασισμό από το 80. Ο τουρκικός φασισμός, όπως και ο ελληνικός, χρειάστηκε δύο πράγματα, μια στρατοκρατική αστική τάξη και την ιμπεριαλιστική επέμβαση. Και στις δύο περιπτώσεις κύριος παράγοντας του φασισμού ήταν οι αμερικάνοι, όμως και οι δύο φασισμοί είχαν θαυμάσιες σχέσεις με τη Μόσχα, και τα δύο αντιφασιστικά κινήματα τα είχαν υπονομεύσει και

τα υπονομεύουν οι ρωσόφιλοι οπαδοί στο εσωτερικό κάθε χώρας. Γιατί, Μα γιατί θέλουν να αντικαταστήσουν τον φασισμό μιας υπερδύναμης με το φασισμό μιας άλλης. Και αυτό δεν μπορεί να γίνει αν ο ίδιος ο λαός δεν εξεγερθεί δεν επαναστατήσει και διώξει ένα φασισμό. Αν ένας λαός με τις δικές του δυνάμεις τσακίσει ένα φασισμό τότε είναι αδύνατο ένας άλλος φασισμός να τον αντικαταστήσει.

Επειδή η πτώση του φασισμού στη χώρα μας δεν ήταν απολύτως αποκλειστικά της λαϊκής πάλης επειδή δεν μπόρεσε ο λαός μας να πάρει την ηγεμονία στις εξελέξεις μετά την συντριβή των συνταγματαρχών στην Κύπρο, μένει πάντα ανοιχτό το ζήτημα του φασισμού στη χώρα μας. Όσο υπάρχουν ξενόδοξοι σωβινιστές και υπερδύναμεις, τόσο στην Ελλάδα όσο και στην Τουρκία είναι ισχυρή η βάση του φασισμού. Ένας Ερσεβίτ είναι ο προάγγελος ενός Εβρέν και ένας Παπανδρέου ενός Παπαδόπουλου.

Αυτή η ανασορά στα τρία σημεία που προηγήθηκε μας οδηγεί σε τούτο το συμπέρασμα: Ο πόλεμος και ο φασισμός είναι γεννημένα, σε ότι αφορά την Ελλάδα και την Τουρκία, των ξενόδοξων και σωβινιστικών αστικών τάξεων στις δύο χώρες σε συνδυασμό με τις επεμβάσεις του ιμπεριαλισμού, ιδιαίτερα των δύο υπερδυνάμεων.

Ο ΛΑΟΣ ΜΑΣ ΧΤΥΠΑΕΙ ΤΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΣΩΒΙΝΙΣΜΟ

Κάθε όμως λαός έχει να χτυπήσει τον δικό του εχθρό και τη δική του άρχουσα τάξη πιο πολύ. Κάθε λαός έχει να χτυπήσει το δικό του μέτωπο ενάντια στις υπερδύναμεις και να συγκεντρώσει τα πυρά του περισσότερο στη μια ή στην άλλη ανάλογα με το από που ξεπροβάλλει ο κύριος κίνδυνος.

Η πάλη του σε μια τέτοια περίπτωση ταυτόχρονα υπηρετεί το συμφέροντα της παγκόσμιας εργατικής τάξης και των λαών όλου του κόσμου.

Κρινοντας έτσι πρέπει να παραδεχτούμε ότι είναι προς το συμφέρον όλων των λαών και βέβαια και των δύο λαών του Αιγαίου μια ειρηνική διευθέτηση των ελληνοτουρ-

κικών διαφορών. Είναι προς το συμφέρον τους η Ειρήνη ανάμεσα στην Ελλάδα και την Τουρκία. Η Ελλάδα και η Τουρκία είναι δύο χώρες του γ' κόσμου, που καταπιέζονται από τον ιμπεριαλισμό και τον ηγεμονισμό. Ο σωβινισμός και στις δύο χώρες δε θέλει την ειρήνη. Γι' αυτό συμμαχεί με τη μια ή την άλλη υπερδύναμη για να γίνει στο τέλος πλάι του ανταγωνισμού τους. Αντίθετα κάθε πραγματική ειρήνη στρέφεται αντικειμενικά ενάντια στις υπερδύναμεις. Δεν είναι τυχαίο που αυτοί που τσακώνονται για το σε ποιόν αιχκούν μερικά τετραγωνικά μίλια του Αιγαίου αφήνουν τα θωρηκτά των υπερδυνάμεων να κινούνται μέσα του «σαν στο σπίτι τους». Η Ελλάδα θα μπορούσε και θα έπρεπε να κάνει μια συμφωνία με την Τουρκία να μπορεί αυτή να διαθέτει αρκετούς διαύλους ελεύθερης κυκλοφορίας στο Αιγαίο και να φτιαχτούν τους τα 12 μίλια για να μην γράνουν οι στόλοι των υπερδυνάμεων. Το ίδιο θαπρεπε η Ελλάδα να βοηθήσει την Τουρκία στο να κλείσουν στα πολιμικά πλάτα να Στενά, έτσι όπως έβραζε πριν 60 περίπου χρόνια το ζήτημα ο Λένιν.

Μερικοί με αριστερό πρόσωπο λένε: Οι λαοί πρέπει να έχουν καλές σχέσεις. Όσο όμως οι δύο χώρες έχουν εκμεταλλευτές, σωβινιστές, ξενόδοξους ή φασιστές στην εξουσία δεν έχει νόημα το να έχουν καλές σχέσεις. Όταν, λένε, συναντιούνται ένας Οζάλ με έναν Παπανδρέου αυτό δεν είναι καλό. Εμείς λέμε ότι το χειρότερο είναι ένας Οζάλ και ένας Παπανδρέου να οδηγούν τους δύο λαούς σ' ένα σφαγείο. Εμείς έχουμε και ότι ο Παπανδρέου δε θέλει σ' αλήθεια ειρήνη με την Τουρκία.

Όμως δεν ξεσκαπάζεται για αυτό με το να δημιουργηθεί μια ρήξη ανάμεσα στην ελληνική και τουρκική κυβέρνηση. Αντίθετα μάλιστα, Έτσι παίζουμε το παιχνίδι του.

Αυτοί που ετοιμάζονται να δημιουργήσουν επεισόδια ενάντια στον Οζάλ, και ανάμεσα τους είναι οι πιο μαύροι σωβινιστές που μπορεί κανείς να φανταστεί, φέρνουν σαν επιχειρήματα την Κύπρο και το φασισμό στην Τουρκία για να δικαιολογήσουν μια τέτοια πρακτική.

Όμως πως μπορούν να δικαιολογήσουν ότι ο κοινοβουλευτικός Ε-

ρσεβίτ έκανε την εισβολή και όχι ο Εβρέν; Ότι δηλαδή ο σωβινισμός δεν εμφανίζεται πάντα και καλά μόνο με το γιμινό στρατοκρατικό του πρόσωπο; Αν τό παραδέχονταν αυτό τότε θα χτύπαγαν και τον επικίνδυνο σωβινισμό του ΠΑΣΟΚ. Άλλωστε όλοι αυτοί δεν έκαναν καμία διαδήλωση όταν ήρθε στην Ελλάδα ο φασιστής Γιαροζέτσκι και δε θα κάναμε τίποτα, όταν θα έρθει εδώ ο σφάχτης του αφανικού λαού Γκορμπασόφ.

Για μας λοιπόν εκείνο που είναι πρωταρχικό στην διάρκεια της επίσκεψης Οζάλ είναι να χτυπηθεί ο σωβινισμός στην Ελλάδα. Μερικοί θα πουν: Μα με το ταξίδι του ο Οζάλ θέλει να δικαιώσει την τουρκική εισβολή στην Κύπρο και να ελαφρύνει τη θέση του τουρκικού φασισμού. Πραγματικά το θέλει αυτό ο Οζάλ, γι' αυτό πρέπει ο λαός μας να διαμαρτυρηθεί στη διάρκεια της επίσκεψης ενάντια στην τουρκική εισβολή και στον τουρκικό φασισμό. Αυτή είναι μια αντιδραστική πλευρά αυτού του ταξιδιού. Είναι η πιο προκλητική του πλευρά. Αλλά το «Έξω ο Οζάλ» είναι ακόμα πιο επικίνδυνο, γιατί φωνάζει βασικά από το σωβινισμό το σωβινισμό. Ο Λένιν έχει γράψει πως το κτήριος κήρυκτος του προλεταριάτου της καταπιεσμένης από τον ιμπεριαλισμό χώρας είναι να χτυπήσει το σωβινισμό της δικιάς του αστικής τάξης. Αυτό είναι ακόμα πιο επιταχτικό για το ελληνικό προλεταριάτο που διαθέτει μια από τις πιο σωβινιστικές αλλά και ξενόδοξες αστικές τάξεις. Κι αυτός ο σωβινισμός φτάνει σήμερα στην παράκρουση ενάντια στην Τουρκία. Αυτός ο σωβινισμός γίνεται το μεγαλύτερο κανάλι για να περάσει ο ιμπεριαλισμός και πιο πολύ ο σοσιαλϊμπεριαλισμός σε πιο ωμές μορφές επέμβασης.

Ο Λένιν έχει γράψει πως το κτήριος κήρυκτος του προλεταριάτου της καταπιεσμένης από τον ιμπεριαλισμό χώρας είναι να χτυπήσει το σωβινισμό της δικιάς του αστικής τάξης. Αυτό είναι ακόμα πιο επιταχτικό για το ελληνικό προλεταριάτο που διαθέτει μια από τις πιο σωβινιστικές αλλά και ξενόδοξες αστικές τάξεις. Κι αυτός ο σωβινισμός φτάνει σήμερα στην παράκρουση ενάντια στην Τουρκία. Αυτός ο σωβινισμός γίνεται το μεγαλύτερο κανάλι για να περάσει ο ιμπεριαλισμός και πιο πολύ ο σοσιαλϊμπεριαλισμός σε πιο ωμές μορφές επέμβασης.

ΤΟ "ΖΗΤΩ" ΣΤΗΝ ΕΠΙΣΚΕΨΗ: Η ΑΛΛΗ ΠΛΕΥΡΑ ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ ΝΟΜΙΣΜΑΤΟΣ

Είμαστε σίγουροι πως η επίσκεψη Οζάλ καθώς και όλο το Νταβός θα αποδειχθεί σ' ένα όχι μικρό μέλλον ένα φιάσκο. Το Νταβός είναι ένα σκαλί στο δρόμο της οξύν-



σης της ελληνοτουρκικής αντίθεσης ακριβώς αντίθετα απ' ότι φαίνεται και τούτο με ευθύνη κέρια του ρωσοφιλου ιμπερηστή Παπανδρέου. Ξερωμε ακόμα πως αυτή η επίσκεψη ούτε την πτώση του φασισμού στην Τουρκία θα αντομώσει, οτι την αποχώρηση των τουρκικών στρατευμάτων από την Κύπρο θα διακομνει, αντίθετα απ' ότι ισχυρίζονται υποκριτικά οι σοσιαλϊμπεριαλιστές και οι πράκτορές τους, που πατρονάουν το Νταβός (Α.ΚΕ.Λ.φ.ε.τ.ο.ΚΚΕ). Άλλωστε ακριβώς επειδή είναι γιαιλη και μετριοκρατη αυτή η ιστορία του Νταβός, ακριβώς γι' αυτό η επίσκεψη αυτή δεν γίνεται την κατάλληλη ώρα.

Ο λαός μας δεν βλέπει με πέφυο τρόπο έναν Τούρκο πρωθυπουργό στην Αθήνα με μια Κύπρο, που βρίσκεται διαμελισμένη κάτω από το βάρος κατοχικών στρατευμάτων. Υπαρχουν ιστορικοί δεσμοί ανάμεσα στον ελληνικό και τον κυπριακό λαό, που δεν μπορούν να παραβλεφθούν. Δίχως την αποχώρηση των τουρκικών στρατευμάτων από την Κύπρο δεν μπορεί να αναπτυχθούν ουσιαστικές φιλικές σχέσεις ανάμεσα στις δύο χώρες. Και πριν διαμορφωθούν υλικό παράγοντες για τέτοιες σχέσεις η επίσκεψη ενός

Τούρκου πρωθυπουργού δεν προσφέρει τίποτα στην υπόθεση της ειρήνης.

Πως θα μπορούσε αλλωστε να προσφέρει τίποτα στην υπόθεση της ειρήνης μια πολιτική κίνηση που της χειροκροτούν και οι δύο υπερδύναμεις; Όταν δύο πρωθυπουργοί στις δύο όχθες του Αιγαίου σφίξουν χείρνα τα χέρια τους, τότε, αν ακόμα υπάρχουν υπερδύναμεις, αυτές θα ξεστομίσουν τις μεγαλύτερες κατάρτες και απειλές εναντίον τους. Η ειρήνη ανάμεσα στις δύο χώρες θα είναι σε κάθε περίπτωση ενάντια στον σωβινισμό και τον ιμπεριαλισμό.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Να λοιπόν πως συμπυκνώνεται στο τέλος αυτού του άρθρου η απάντησή μας στα δύο ερωτήματα που βάλαμε στην αρχή στον αυτό μας.

Όχι δεν πρέπει να απαιτήσει το Ξωπέταγμα του Οζάλ η εργατική τάξη κι ο λαός μας. Κι αυτό για τον ίδιο λόγο που δεν έχει απαιτήσει μέχρι στιγμής το Ξωπέταγμα του Παπανδρέου από την εξουσία. Όσο ε-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛ. 6

Η ΣΥΖΗΤΗΣΗ ΣΤΗ ΒΟΥΛΗ ΠΑΛΙΑ ΚΑΙ ΝΕΑ ΔΕΞΙΑ ΔΕΙΧΝΟΥΝ ΤΗ ΓΥΜΝΙΑ ΤΟΥΣ ΣΤΟ ΛΑΟ

Την Πέμπτη 2 Ιούνη 1988 κατατέθηκε στη Βουλή από τη ΝΔ πρόταση δυσπιστίας (μομφής) κατά της κυβέρνησης. Η κατάθεση της πρότασης αυτής, κατά την τελευταία μέρα εργασιών της Βουλής, ενέιχε το στοιχείο του πολιτικού αφιονιάσμου μέσα στο παιχνίδι των δυνάμεων του αστικού κοινοβουλίου.

Φυσικά ο Α. Παπανδρέου είχε επανειλημμένα υποσχεθεί κατά το παρελθόν την διεξαγωγή συζήτησης προ ημερησίας διάταξης σε επίπεδο αρχηγών για τα εξωτερικά, τις σχέσεις με την ΕΟΚ και άλλα. Υπόσχεση όμως που δεν τήρησε, διατηρώντας κι αυτός απ' τη μεριά του και επί μακρόν το στοιχείο του πολιτικού αφιονιάσμου, που τελικά έγινε «μπούμεραγκ» εναντίον του.

Το ζήτημα όμως δεν είναι το τι φαίνεται αλλά το τι είναι και αυτό μπορούμε να το διαπιστώσουμε μόνο με ανάλυση της πολιτικής φάσης.

Η πρόταση μομφής της ΝΔ κατατέθηκε σε μια περίοδο όπου το απεργιακό κίνημα των καθηγητών στέλνει μηνύματα αγωνία σε κάθε άκρη της χώρας. Οι καθηγητές ξεπερνώντας την χαλιναγωγήση και τα φρένα της συνδικαλιστικής τους ηγεσίας, καταφέρναι να την σύρουν δεμένη χειροπόδαρα στην τροχιά των δικαίων διεκδικησιών τους για το ψωμί και το σπασίμο της μαύρης εισοδηματικής πολιτικής της φτώχειας, της πείνας και της μιζέριας. Αυτό ακριβώς το απεργιακό κίνημα, που βρήκε λαϊκή απήχηση και που έσπασε τις αλυσίδες των μαύρων ηγεσιών του, σε μίαν αναλαμπή του αναδείχθηκε σε «αχιλλείο πτέρνα» και αδύναμο σημείο της κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ, ακριβώς πάνω στο πιο αδύναμο εσωτερικό της στοιχείο, αυτό της εισοδηματικής πολιτικής.

Από κάθε άποψη επομένως η περίοδος ήταν ευνοική για να προχωρήσει η ΝΔ στην κορύφωση του αντιπολιτευτικού της ρόλου μέσα στα πλαίσια του αστικού κοινοβουλίου και να προσδοκά τα σχετικά ο-

μετατραπέι το αρνητικό κοινωνικό κλίμα και σε αρνητικό πολιτικό κλίμα.

Φυσικά το αποτέλεσμα της ψηφοφορίας δεν έδωσε γέννηση σε μια πολιτική ήττα του ΠΑΣΟΚ, αλλά μόνο σ' έναν ορατό πολιτικό του τραυματισμό, σ' έναν αγώνα που έφερε νικητή τον Καραμανλή —μέσω του Μητσοτάκη— στα σημεία ενός μόνο γύρου.

Όμως τόσο ο Α. Παπανδρέου όσο και η ΝΔ που είχε την πρωτοβουλία της πρότασης μομφής, δεν μπορούν να εκφράσουν τους πόθους και τις αγωνίες του λαού και εργοχεται να ολοκληρώσουν όλη τη δράση τους στη διαμάχη τους για την άλωση της πολιτικής εξουσίας με το λαό σπρωγμένο και πεινασμένο στο περιθώριο.

Αξιοσημείωτη όμως είναι η αποουσία του Α. Παπανδρέου σ' αυτή την τριήμερη κοινοβουλευτική διαμάχη. Αυτό φροντίζει ν' αποσιδιάζει κατά το μεγαλύτερο μέρος, προφασίζόμενος ανώτερα καθήκοντα και υποχρεώσεις. Στην ουσία όμως φροντίζει να αποσιδιάσει απ' το πεδίο των αντιπολιτευτικών βολών, ώστε να μην εκτεθεί σε προσωπική θύρα πιο μεγάλη απ' αυτή που έπαθε και ελαγιστοποιώντας τις συνθέσεις για το πρόσωπό του. Μάλιστα φρόντισε να βγάλει μπροστά στην αντιπαράθεση με την αντιπολίτευση εκείνες τις ομαδοποιήσεις του ΠΑΣΟΚ που φέρνουν αντιρρήσεις μέχρι αμφιβολίες για την συγκυβέρνηση με το ψευτο - ΚΚΕ και την Ε-ΑΡ, έτσι ώστε να εισπράξουν αυτοί όλη τη θύρα και το ανάθεμα.

Άλλο τόσο όμως είναι αξιοσημείωτη και η όλη στάση του ψευτο ΚΚΕ. Αυτό το κόμμα μέσα στη Βουλή, με το που κατατέθηκε η πρόταση μομφής του Μητσοτάκη, δήλωσε ότι έστω κι αν διαφωνεί με το σκεπτικό της ΝΔ συμφωνεί με την κατάθεση της πρότασης μομφής προκειμένου να γίνει συζήτηση. Αυτή η αρχική τοποθέτηση έγινε δια στόματος Κάππου και ακούστηκε και ειπώθηκε μέσω της τηλεόρασης σ' ολόκληρη τη χώρα. Αμέσως όμως μετά, πριν «αλλέκτωρ λαλήσει», βγαίνει ο Καλοζίδης με διορθωτική δήλωση που ανασκευάζει και ανατρέπει την αρχική τοποθέτηση, λέγοντας ότι «διεξόδος σ' αυτήν την κατάσταση δεν μπορεί να δοθεί με πρόταση μομφής».

Αυτή η τελευταία τοποθέτηση καθόρισε και τη στάση του ψευτο ΚΚΕ να μην υπερψηφίσει την πρόταση της ΝΔ, κάνοντας αποχή, που όμως αντικειμενικά και παρά την διαφοροποίησή του απ' την κυβερνητική πολιτική το φέρνει στη θέση της εμμενούς ουδετερότητας υπέρ του ΠΑΣΟΚ. Κι εδώ να προσέξουμε ότι η αποχή αποδίδεται στο τμήμα εκείνο του ΠΑΣΟΚ που δε θέλει το ψευτο - ΚΚΕ στην συγκυβέρνηση, ενώ η εμμενία αποδίδεται στο πρόσωπο του Α. Παπανδρέου. Αυτό ακριβώς καταδείχνει και τους βαθύτερους κρυφούς δεσμούς του ψευτο - Γκορμπασοφικού ιδεολογικοπολιτικού ρεαλισμού της Νέας Δεξιάς υπό την αρχηγία των Α. Παπανδρέου - Φλωράκη και Κύρκου, που ακολουθεί ασθμαίνοντας και κούρατος.

Το γιατί το ψευτο - ΚΚΕ έπεσε



στην παλινωδία των δύο διαφορετικών δηλώσεων, που μέσα από ακόμα περισσότερες από αυτές που στα του, δεν έλασαν ποτέ ο πρωτόψωμο τα λόγια «...το φάσμα στη Βουλή ότι «όλα ανακαταστάει για συναλλαγή μεταξύ κυβέρνησης και ΚΚΕ και για όλα αυτά τα υπονοούμενα, ο λαός έχει δώσει ένα χαρακτηρισμό. Το ΚΚΕ δεν έχει παράδοση στην ιστορία των συναλλαγών. Άλλοι είναι αυτοί». Ούτε κιάλας πιστεύει με ότι αυτοί οι ξεσκολισμένοι αντι κομμουνιστές - ρεβιζιονιστές του ψευτο ΚΚΕ πέφτουν εύκολα σε γκάφες. Αλλά τη μια δια στόματος Κάππου και την άλλη δια στόματος Καλοζίδη ανέγεισαν το γνωριμο παιχνίδι τακτικής τους να κλείνουν το μάτι στον Μητσοτάκη και να σφιγγουν το χέρι του Παπανδρέου.

Η συναλλαγή του ψευτο ΚΚΕ με τον Α. Παπανδρέου δεν είναι συγκυριακή και παροδική για ένα τριήμερο μομφής μέσα στη Βουλή. Είναι μόνιμη και πταρχακή για την επιρχόμενη άλωση της πολιτικής εξουσίας απ' το μπλοκ της Νέας Δεξιάς. Εξάλλου η έμμεση αναφορά του γραμματέα του ψευτο ΚΚΕ στο παλιό ηρωικό ΚΚΕ για-

τί έγινε. Γιατί το παλιό επαναστατικό ΚΚΕ είχε σημαία κόκκινη και καθαρή, ενώ αυτό το ψευτο ΚΚΕ έχει σημαία μαύρη και βρώμικη. Κι αν μην ξεχνάει ο Φλωράκης ότι η μπόχα των συναλλαγών του κόμματός του με τη «φιλειλεθεροποίηση» Μαρκεζίνης της Χούντας είναι πρόσφατη, και υπάρχει ακόμα έντονη. Όπως είναι ακόμη έντονότερη η μπόχα απ' την άρνηση του ψευτο ΚΚΕ να σχηματιστεί και να μετέχει σε επιτροπή της Βουλής για τα σκανδάια επί ΠΑΣΟΚ προφανώς για να μην διασπαστεί τον σύμμαχό του.

Το συμπέρασμα που βιώνει και ενστερνίζεται όλο και περισσότερο ο λαός είναι ότι τα δύο μονομαχία μπλοκ της Παλιάς και Νέας Δεξιάς δεν μπορούν να εκφράσουν και να οδηγήσουν τον εργαζόμενο λαό που μέσα στην αγωνία και την ανέχεια του αναπτύσσει σ' αυτή τη φάση τις δικές του αντιστάσεις, που έχουν το σπέρμα της δικής του αυτονομίας και ανεξάρτητης πολιτικής έκφρασης κόντρα στα κόμματα και τις δυνάμεις της αστικής τάξης και του ιμπεριαλισμού σ' Ανατολή και Δύση.

Η ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΣΤΟ ΚΡΕΜΛΙΝΟ

Υπάρχουν μερικά γεγονότα που όσο κι αν περνούν στα φιλιά ή ξετυλιγούνται στη σκιά άλλων γεγονότων, δεν παύουν να έχουν τη σημασία τους, τη δυναμική τους και ν' αποτελούν τροχόδοξικούς σταθμούς, αποδεικτικούς για μια συγκεκριμένη πορεία και προσανατολισμό.

Φυσικά αναφερόμαστε για την φίλη - ρώσικη πολιτική και προσανατολισμό του Α. Παπανδρέου, που ακριβώς μέσα στα πλαίσια τους διαδροματιστήκαν η επίσκεψη της Μαργαρίτας Παπανδρέου στο Κρεμλίνο και του Ρώσου πρεσβευτή στην Ελλάδα Β. Στουκάλιν στο Καστρί.



Στο υπ' αριθμόν 4/1988, σελ. 14-15 της ελληνικής έκδοσης του ρωσικού περιοδικού εξωτερικής πολιτικής «Νέοι καιροί» υπάρχει μια μακροσκελής συνέντευξη με την Μ. Παπανδρέου. Ένα ενδιαφέρον σημείο της συνέντευξης είναι το εξής:

ΕΡΩΤΗΣΗ: «Συμπιπνουν οι απόψεις σας με τη θέση του πρωθυπουργού στα ζητήματα του αφοπλισμού»;
ΑΠΑΝΤΗΣΗ: Μάλιστα, οι απόψεις μας προσεγγίζουν. Η μόνη διαφο-

ρά είναι ότι ο πρωθυπουργός είναι εκπρόσωπος της κρατικής εξουσίας και παίρνει αποφάσεις. Αυτός παίζει πολιτικό ρόλο στα πλαίσια του κυβερνητικού συνασπισμού. Αντίθετα εγώ είμαι πιο ελεύθερη, μπορεί να πάρω θέσεις χωρίς να έχω κυβερνητική ευθύνη».
Με την απάντησή της αυτή η Μ. Παπανδρέου είναι σαφής και κατανοητή. Αποδέχεται την ταύτιση των αποψεων της περί «αφοπλισμού - ειρήνης - ισοφασίας» με τον Α. Παπανδρέου, αλλά μιας και δεν εί-

Ο ΣΤΟΥΚΑΛΙΝ ΣΤΟ ΚΑΣΤΡΙ

να μέλος της κυβέρνησης οι θέσεις της και οι απόψεις της δεν έχουν δεσμευτικό χαρακτήρα για την κυβέρνηση και την εξωτερική της πολιτική.

Στις 3.6.88 στην «Ελευθεροτυπία» (σελ. 6) υπό τον εκδόλο τίτλο «Συγχαρητήρια Γκορμπατσώφ στη Μαργαρίτα» αναγράφονται τα εξής: «Ο σοβιετικός ηγέτης Μιχαήλ Γκορμπατσώφ είχε χτες σύντομη συζήτηση με την επικεφαλής της Ένωσης Γυναικών Ελλάδας, Μαργαρίτα Παπανδρέου, μετά από την ομιλία του ενόπιον αντιπροσώπων του Λιθουάνου Κινήματος Ειρήνης και Αντιπολεμικών Ενώσεων, στο Κρεμλίνο. Ο Γκορμπατσώφ ευχαρίστησε τη Μαργαρίτα για την συνεισφορά της Ένωσης Γυναικών Ελλάδας στη χθεσινή συνάντηση, που τη χαρακτήρισε πολύ σημαντική και εντυπωσιακή».

Και δω φυσικά ο Γκορμπατσώφ δεν ευχαρίστησε τη Μαργαρίτα ταυρίστρια ή απλή ελληνίδα πολιτίστριά, αλλά την Μ. Παπανδρέου πολιτικό πρόσωπο και αντίστοιχο της πολιτικής του συζύγου της. Ο εντυπωσιασμός και οι ευχαριστίες Γκορμπατσώφ επώθηκαν στο «Φίλιππο» για να τ' ακούσει ο «Ναθανήλ», ο βασικός εμπνευστής της εξωτερικής αυτής πολιτικής, ο ίδιος ο Ανδρέας Παπανδρέου.

Αυτή η συνάντηση Γκορμπατσώφ - Μ. Παπανδρέου έγινε στις 2.6.88. Μια μέρα όμως πριν πήγε στο Καστρί ο απερχόμενος πρεσβευτής της Ρωσίας στην Αθήνα Β. Στουκάλιν. Το τί συζήτησε με τον Α. Παπανδρέου παραμένει άγνωστο. Ωστόσο όμως δεν παρέλειψε να κάνει τις σχετικές δηλώσεις, που φιλοξενεί η «Πρώτη» 2.6.88 στη

σελ. 4: «Φεύγω από την Ελλάδα με ένα ιδιαίτερα βαθύ αίσθημα σεβασμού προς τον ελληνικό λαό και εκτίμησης της πολύ θετικής στάσης των Ελλήνων απέναντι στη χώρα μας, όπως και με ένα αίσθημα ευγνωμοσύνης προς την ελληνική κυβέρνηση, προς τους Έλληνες πολιτικούς παράγοντες για τη συμβολή τους στην ανάπτυξη των διμερών σχέσεων».

Ο «ιδιαίτερος βαθύς σεβασμός», το «αίσθημα ευγνωμοσύνης» και «η εκτίμησης της πολύ θετικής στάσης» αμέσως μετά τη συνάντησή του με τον Α. Παπανδρέου δεν είναι τίποτε άλλο από λιβανωτός στον Α. Παπανδρέου και υπευθυσία του Βαπτισματος για τον εκλεκτό του Γκορμπατσώφ στην Ελλάδα. Ο Β. Στουκάλιν δεν εξέφρασε δικές του απόψεις. Μεταφέρει κι αυτός τη φωνή του κυρίου του, του Μ. Γκορμπατσώφ στην Ελλάδα. Και πάλι δόσεις της ευκαιρίας ο «κύριος» δεν παραλείπει να θυμίσει και να σφραγίσει την εύνοια του προς το «δικό του», τον Α. Παπανδρέου.

Στις 2.6.88 ο Γκορμπατσώφ μέσω της Μαργαρίτας, αλλά στις 1.6.88 ο Γκορμπατσώφ μέσω του Στουκάλιν φωνάζει με ντουνοκά τόσο στο εξωτερικό όσο και στο εσωτερικό ότι ο Ανδρέας Παπανδρέου είναι ο «νυμφίος» του. Αυτός που θα υλοποιήσει υπό την ηγεσία του την υφαρπαγή της πολιτικής εξουσίας με το μπλοκ της Νέας Δεξιάς, που έχει βάλει ήδη στα σκαριά το σχέδιο για την ψευτο - αριστερή συγκυβέρνηση Παπανδρέου - Φλωράκη - Κύρκου.

Φύλακες γρηγορείτε!... Ο σοσιαλιμπεριαλισμός αποκαλύπτει τα...

ΠΑΝΑΜΑΣ ΠΩΣ ΕΝΑΣ ΛΑΘΡΕΜΠΟΡΟΣ ΔΟΥΛΕΥΕΙ ΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΥΠΕΡΔΥΝΑΜΗ



Τον τελευταίο καιρό ο υπουργός εξωτερικών των ΗΠΑ Τζ. Σουλτς έχει ματώσει το κεφάλι του απ' το πολύ ζύσιμο. Βλέπει την πολιτική του γραμμή να καταρρακώνεται και να ποδοπατείται απ' τον πρώην σύμμαχό του, εγκληματία και έμπορο ναρκωτικών στρατηγό Νοριέγκα, τον δικτάτορα του Παναμά.

Με μια σύντομη αναδρομή θα υπενθυμίσουμε ότι ο Νοριέγκα κατάφερε να ξεπετάξει τον πρόεδρο της χώρας Ντελβάλ και να βάλει στη θέση του τα φερέφωνα του Μανουέλ Σόλις Πάλμα. Παράλληλα ο Νοριέγκα διευρύνει και ουσιαστικοποιεί τα ανοίγματα του στον Κάστρο, γνωστό εντολόδοχο της Ρωσίας στη Λατινική Αμερική. Οι ΗΠΑ αντιδρούν με το αντιδραστικό οικονομικό μπουκοτάς κατά του Παναμά, που καθιστά τον σκληρά δοκιμαζόμενο λαό του όμηρο αυτής της πολιτικής. Με αφορμή την αντίσταση της αντιπολίτευσης του Νοριέγκα, ο λαός ξεσηκώνεται και ο Νοριέγκα τον ματώνει και σπέρνονται πτώματα στους χώρους των συλλαλητηρίων και πορείων. Όμως η παλλαϊκή κατακραυγή του παναμάϊκου λαού κατά του μισητού δικτάτορα Νοριέγκα είναι τόσο ισχυρή που υποχρεώνει τον Νοριέγκα σε αναδίπλωση. Σε επαφή του με εκπροσώπους του υπουργείου εξωτερικών των ΗΠΑ αρχίζει να συζητάει το ενδεχόμενο οικειοθελούς απομάκρυνσής του με αντάλλαγμα την παραγραφή των κατηγοριών για εμπόριο ναρκωτικών και προσωπική του ανάμιξη σε βιασμούς μικρών αγοριών.

Όλοι πιστεύουν -και πιο πολύ ο Σουλτς- πως ξεκίνησε η φάση απομάκρυνσης του Νοριέγκα. Ο χρόνος κυλάει. Οι συζητήσεις συνεχίζονται η μια μετά την άλλη. Το κλίμα των επαφών είναι θαυμάσιο. Ο Νοριέγκα δηλώνει ότι θέλει να φύγει, αλλά δεν μπορεί γιατί τον πιέζουν οι καλύτεροι αξιωματικοί και υπαξιωματικοί του στρατού να παραμείνει. Ο Σουλτς το χάνει, και συνεχίζει να επιμένει ήττα και καρτερικά, πιστεύοντας τις διαβεβαιώσεις του Νοριέγκα.

Στο μεταξύ ο Νοριέγκα βρίζει θαυμάσιο έδαφος για να κινηθεί όπως θέλει μέσα στον Παναμά. Η αντιπολίτευση, λόγω των συνομιλιών για απομάκρυνση του Νοριέγκα, παγώνει -σταματάει κάθε πολιτική πρωτοβουλία εκδίωξής του- και παγώνει όλο το κίνημα που είχε ξεσηκώσει. Ο Νοριέγκα επεμβαίνει και εξαρθρώνει επίσης λαϊκή αντίσταση, που βρίσκονται απομονωμένες και κατοπινά εξαρθρώνει και απονευρώνει τη επίσημη πολιτική αντιπολίτευση. Στο μεταξύ το οικονομικό μπουκοτάς των ΗΠΑ κατά του Παναμά χαλαρώνει εξαιτίας της αναμενόμενης απομάκρυνσης του Νοριέγκα. Η Χούντα του Νοριέγκα παίρνει βαθιές οικονομικές ανάσες, εξοπλίζεται από την Κούβα και χωρίς πλέον εσωτερικές πολιτικές αντιστάσεις τόσο απ' τη μεριά του χτυπημένου λαϊκού κινήματος, όσο και απ' τη μεριά της απονευρωμένης και αναξιοπύστης πλέον αντιπολίτευσης, προχωρεί ακάθεκτη.

Χωρίς πολλά λόγια ο Νοριέγκα δηλώνει στους αμερικανούς ότι δεν προτίθεται να εγκαταλείψει την εξουσία γιατί αντιδρούν οι κατώτερες βαθμίδες αξιωματικών και υπαξιωματικών.

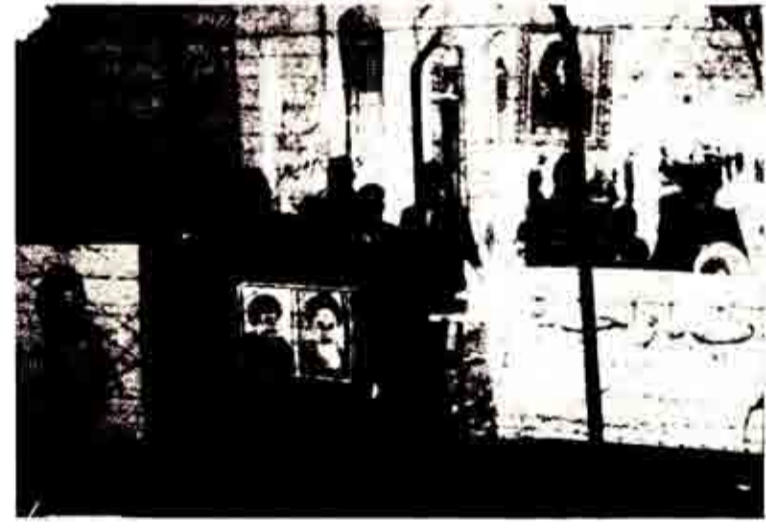
Ο Σουλτς καταπίνει τη γλώσσα του, αλλά οι ΤΑ-Γ-ΜΣ της Νέας Υόρκης του στέκονται στον λαιμό. Σε ειδικό πεντασέλιδο αφιέρωμά τους περιγράφουν αυτή την μεγάλη πολιτική ήττα της αμερικανικής εξωτερικής πολιτικής και μάλιστα μέσα στην αμερικανική ήπειρο, που εξουσιάζουν και καταπιέζουν αισχρά. Περιγράφουν το πως μια ξεφθαρμένη προσωπικότητα σαν τον Νοριέγκα κορόιδευε και ξεγέλασε ολόκληρη αμερικανική υπερδύναμη. Ο Σουλτς το μόνο που έχει να πει είναι πως παραδέχεται ότι τον ξεγέλασε και υπερτονίζει την αγανάκτησή του για τη μη τήρηση των διαβεβαιώσεων από μεριάς του Νοριέγκα, που του είχαν δοθεί.

Φυσικά η υπόθεση αυτή δε θα είχε τόσο ενδιαφέρον, αν δεν βρισκόταν αναλογίες τόσο με την στάση των ΗΠΑ, όσο και των κυβερνητικών ελιγμών και στη σημερινή πολιτική σκηνή του τόπου μας. Ο Σουλτς χάνει το καλό κλίμα και τις διαβεβαιώσεις του Α. Παπανδρέου για παραμονή των αμερικανικών βάσεων στην Ελλάδα, που όμως δεν πρέπει να λέγεται γιατί υπάρχει η πίεση απ' την «αριστερά» και τον λαό. Ο Σουλτς αρκείται και αναμένει. Φαίνεται πως μελλοντικά θα ακολουθήσει κι άλλη συνέντευξή του σε περιοδικό, που θα δηλώνει την έκπληξή και την αγανάκτηση του για μη τήρηση της διαβεβαίωσης του Α. Παπανδρέου.

ΙΡΑΝ

ΑΝΟΙΧΤΟΣ ΦΑΣΙΣΜΟΣ

Ο φασισμός των μουλάδων του Ιράν είναι το σύστημα του πιο χτηνώδικοι σαβιτισμού, της πιο μεσαιωνικής βαρβαρότητας και της πιο απάνθρωπης καταπίεσης του λαού και της νεολαίας. «Έστειλα σε τρεις μήνες 4.000 παιδιά στο μέτωπο, στο θάνατο. Το μικρότερο ήταν έξι ετών και τα περισσότερα από 12 ως 16. Δεν είδα κανένα να γυρίζει ζωντανό». Αυτά ομολογεί ένας 30χρονος φρουρός της «Επαναστάσης του Χομεϊνί» που σήμερα ζει με την οικογένειά του στη Δ. Γερμανία.



Τα στοιχεία αυτά είναι αναδημοσίευση από την «Καθημερινή» 28/4. Οι μικροί μελλοθάνατοι στρατολογούνται από τις σχολικές τάξεις που επισκέπτονται ειδικά εκπαιδευμένοι δάσκαλοι συχνά μιλώντας για το Ιράν, τον Χομεϊνί, τον παράδεισο, την «Επανάσταση». Τελειώνουν πάντα με τα ίδια λόγια: Το Ισλάμ απειλείται απ' το Ιράκ. Το Ισλάμ είναι η καρδιά μας. Το Ισλάμ είναι ο νους μας. Το Ισλάμ είναι το παν. Πρέπει να το υπερασπιστούμε.

Τα παιδιά φανατισμένα, κραυγάζοντας «πόλεμος, πόλεμος» ακολουθούν τους φρουρούς του Χομεϊνί στα στρατόπεδα. Στα παιδιά επιτρέπεται να αποφασίζουν μόνο τους αν θα γίνουν στρατιώτες ή όχι με εντολή του Χομεϊνί εδώ και δύο χρόνια απ' ότου ο αριθμός των εθελοντών στον πόλεμο μειώθηκε. Οι γονείς τους πληροφορούνται απλά απ' τις αρχές ότι ο γιος τους πήγε εθελοντικά στο μέτωπο.

Οι γονείς για κάθε παιδί που έχουν στον πόλεμο παίρνουν 6.000 τουμάν (το μηνιαίο μισθό του Ιρανού εργάτη). Όταν το παιδί σκοτωθεί παίρνει τον τίτλο του «μάρτυρα» και οι γονείς τυγχάνουν προνομίων σε τρόφιμα, ρουχισμό, οικιακό εξοπλισμό. Το πιο σπουδαίο όμως χαιρούν άμετρης εκτίμησης απ' τους φανατικούς σιτες.

Τα μικρά παιδιά ανύποπτα, φοβισμένα, ταραγμένα με το όραμα της συνάντησης του προφήτη στον παράδεισο συγκεντρώνονται στα

στρατόπεδα. Με την ανατολή του ήλιου, μαζεύονται στην αυλή για την πρώτη πρωινή προσευχή. Στη συνέχεια μαθαίνουν συνθήματα κατά του Ιράκ και των ΗΠΑ, ενώ 10 ώρες καθημερινά εξασκούνται στη χρήση των πολυβόλων και των χειροβομβίδων. Πολλά παιδιά δεν επι-

ζουν. Ρίχνουν τις χειροβομβίδες σε λάθος κατεύθυνση ή πολύ αργά και ανατινάζονται τα ίδια στον αέρα. Μετά λίγες μέρες αρχίζουν οι σκληρές δοκιμασίες. Στο τέλος της δεκαπενθήμερης εκπαίδευσής τους πρέπει να λειτουργούν σαν μηχανές: χωρίς φόβο, χωρίς ελπίδα, χω-

ΕΙΡΗΝΗ ΜΕ ΤΗΝ ΤΟΥΡΚΙΑ

ΣΥΝΧΕΙΑ ΑΠΟ ΣΕΛ. 5

νας μεγάλος εχθρός της ειρήνης ανάμεσα στις δύο χώρες είναι πρωθυπουργός στην χώρα μας, όσο είναι μεγάλος εκπρόσωπος της ξενοδοουλίας και του πιο αντιδραστικού σαβιτισμού κυριαρχεί σ' αυτό τον τόπο τόσο λιγότερο επιτρέπεται να συγχέουμε τα συνθήματά μας με τα δικά του. Η στρατηγική του Παπανδρέου καθόλου δεν έχει αλλάξει. Οι Χαραλαμπίδηδες δεν παύουν να είναι μέλη της ΚΕ του ΠΑΣΟΚ. Το σχέδιο της περικύκλωσης της Τουρκίας εξακολουθεί να διατηρεί ακέραιη τη σημασία του. Απλά δεν μπορεί να έρθει μεθυσμένο ο Γκορμπατσώφ επίσκεψη στην Ελλάδα, αν ο Παπανδρέου είναι σε ανοιχτή σύγκρουση με την Τουρκία. Ο

Γκορμπατσώφ δεν μπορεί να κάνει αντιτουρκικό ταξίδι στην Ελλάδα γιατί τα θωρηχτά του πρέπει να διαβαίνουν τα Στενά ως τη στιγμή της έκρηξής του παγκόσμιου πολέμου.

Κι ερχόμαστε στο δεύτερο ερώτημα. Είναι θετικό πράγμα αυτή είναι επίσκεψη;

Όχι δεν είναι θετικό. Ενώ θυμίζει κάτι σαν ειρήνη, κάτι σαν προσέγγιση, ενώ έχει μέσα της και μια τέτοια πλειεργά τα πλαίσια όπου μέσα τους διαδραματίζεται δεν της επιτρέπουν να είναι θετική, ούτε οι όροι που θα την κάνουν θετική γεννηθήκαν ακόμα. Αυτοί οι δύο άνθρωποι που θα συναντηθούν τη Δευτέρα μέσα σε μια ατμόσφαιρα ανάμιχτη από χαρομένους προτάσεις και υστερικές κραυγές θα μοιάζουν με

τον Ρήγκαν και τον Γκορμπατσώφ όταν έσφιγγαν ο ένας το χέρι του άλλου στη Μόσχα.

Έτσι δηλαδή όπως πιανονται πάντα οι παλαστής πριν κλιτιστούν στο χώμα. Αυτή είναι η διαφορά μας με τους ανθρώπους των υπερδυνάμεων στη χώρα μας που θέλουν τον πόλεμο, το φασισμό και τον διαμελισμό της Κύπρου. Αυτό που τους κάνει να διαφέρουν είναι ότι από τη συνάντησή αυτή ο καθένας θέλει το δικό του πόλεμο, το δικό του φασισμό και το δικό του διαμελισμό. Μόνο αυταπάτες πασιφισμολογίας μπορεί να φέρει μια τέτοια συνάντηση στο λαό μας. Με Παπανδρέου στην Ελλάδα και φασισμό στην Τουρκία δεν υπάρχει σταθερή ειρήνη.

ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ Ο.Α.Κ.Κ.Ε.
ΑΘΗΝΑ: ΒΕΡΑΝΖΕΡΟΥ 55
ΟΜΟΝΟΙΑ ΤΗΛ. 5241058
ΠΕΙΡΑΙΑΣ: ΒΑΛΑΩΡΙΤΟΥ 1
Π.ΚΟΚΚΙΝΙΑ ΤΗΛ. 4914205